CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And the Lord God shall give unto Him the throne of his father David."
Luke 1 : 32

NOV. 28st, 1958 - No. 373 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

Die Geloven Haasten Niet

Enkele weken geleden vroegen we in een hoofdartikel in ons blad aandacht voor het verschijnsel van de haast in onze moderne, nerveuze wereld. De mens in onze huidige wereld is al meer geworden tot de haastige mens. Alle dingen in de wereld om ons heen schijnen door dit haast-karakter te zijn geïnfecteerd. Het is alsof een besmettelijke ziekte een groot deel der mensheid heeft aangetast. Alsof de haast-bacil ons allen tot slachtoffer heeft gemaakt.

Tegen deze kwaal kunt U in de drugstore geen medicijn vinden. Ze kunnen U daar een speciaal tonicum adviseren. Ze hebben daar ook wel een "family-size" doos asperine te koop. Ze verkopen ook middelen tegen neurotische storingen en nerveuze spanningen. Maar ze hebben geen middel dat U van de haast verlost.

Het is een gezonde bezigheid om eens rustig en ontspannen in een luie stoel te gaan zitten nadenken over de oorzaken van de haast in ons mensenleven. Zo eens rustig er wat over nadenken kan vaak al sterk bevrijdend werken. Maar, misschien bent U al te haastig om eens rustig over de haast te gaan nadenken! U hebt geen tijd voor zulk een "tijd-vermorsen!"

Toch, zelfs al zoudt U alle sociologische geschooldheid benutten om de velerlei oorzaken van de haast in onze wereld en in ons leven midden in die wereld ordelijk naast elkaar voor Uw aandacht te stellen, U zoudt er nog niet zijn wanneer U daarbij vergat het onverbrekelijk verband tussen haast en zonde, tussen haast en onvrede met God, tussen geloof en haast. Het artikel dat we onlangs schreven behoeft daarom nog aanvulling.

We denken in dit verband aan het welbekende woord uit Jesaja's profetie over de tweeërlei toevlucht voor de antieke en moderne mens in deze wereld. Een woord dat in de tekst der Statenvertaling voor ons allen een wel zeer vertrouwde klank bezit. "Zij die geloven haasten niet."

Het zou, dat sta voorop, al van heel weinig eerbied getuigen voor de werkelijke bedoeling van Jesaje's fascinerende profetie indien we dit woord op de klank af zouden gebruiken, als een soort kapstok voor een beschouwing over het verband tussen geloof en haast. In de eerste plaats, de tekst hier in Jesaja 28 is vrij onzeker. Meer dan een exegeet geeft de voorkeur bij zijn vertaling aan de lezing van de Septuagint, de Griekse vertaling van het Oude Testament, waardoor het aldus wordt: wie gelooft zal niet beschaamd worden. Maar ook wanneer de overgeleverde tekst hier inderdaad de juiste is, heeft Jesaja's woord "haasten" toch bepaald niet de betekenis die wij tegenwoordig kennen uit wat we noemen de "drukte", de "gejaagdheid" die het kenmerk vormt van onze tijd. Het betekent "op de vlucht slaan", "er vandoor gaan". Wie gelooft, zo profeteert Jesaja, zal werkelijk niet op de vlucht behoeven te gaan.

Toch laat de gedachte aan het verband van haast en ongeloof ons nog niet los. Er b e s t a a t verband.

In al die nerveuze gejaagdheid die we tegenwoordig aantreffen, in het "geen-tijd" hebben, in de volgekrabbelde agenda van de zakenman en van de predikant, maar ook in de "drukte" in het leven van de arbeider kan iets zitten van het weglopen onder de klem van het geloof uit. De arbeider in onze moderne wereld worstelt, zo wordt gezegd, met het "probleem van de vrije tijd". En inderdaad zijn zijn werkdagen in onze huidige wereld heel wat korter en minder inspannend dan die van zijn collega enkele decennia terug. Zoiets geldt niet alleen de arbeider. Desondanks is er de drukte, de overladenheid, het feit dat zijn tijd "in beslag genomen" is door duizend en een ding. Het is werkelijk geen ongewone ervaring voor een predikant in een gesprek met jongeren over het persoonlijk toebehoren aan Jezus Christus ineens het antwoord te horen, in volle ernst gegeven, dat men feitelijk geen tijd had gehad om z o diep na te denken en zichzelf onder de loupe te nemen. Het is evenmin een onbekend verschijnsel dat jongemensen bekennen moeten dat hun ouders in feite nog nimmet hen hebben doorgesproken over hun verhouding tot God omdat die ouders het met tal van dingen in werkelijkheid t e d r u k hebben gehad. Er is zoveel te doen. Dit moet gebeuren en dat kun je toch niet laten zitten en nu moet vanavond toch eerst dat en dat eens in orde gemaakt en . . ga maar door, er b l ij f t ook werkelijk geen tijd over. Geen tijd voor ordelijk en intensief luisteren naar het Woord van God in de regelmatige bijbellectuur. Geen tijd voor gebed anders dan het tafelgebed voor en na de maaltijd. Geen tijd voor het "gaat uit in de sloppen en stegen en dwingt hen om in te gaan . . ." Geen tijd voor beginsel-studie, geen tijd voor de beginsel-organisatie. Geen tijd . . . .

Er is ook zoveel te doen. Je weet af en toe niet waar de tijd blijft.

DAT IS NATUURLIJK EEN LEUGEN

En ik ben geneigd hier te spreken van een uiterst intelligente leugen. Want hier heeft de mens zichzelf to slachtoffer verklaard van eigen drukte. En een slachtoffer, nu ja, dat is toch een slachtoffer. Een slachtoffer beschuldig je toch niet! Die draagt toch geen schuld! Als iemand of iets anders mij tot slachtoffer maakt draagt die ander toch zeker de schuld! En zo krijgt de drukte de schuld.

Maar *wie* maakt al die drukte eigenlijk?

Wie heeft het feitelijk zo druk?

Is het niet die drukke mens zelf? *Het is gemakkelijk de schuld op die onpersoonlijke drukte te schuiven als we onszelf maar al te graag door die "drukte" in beslag willen laten nemen om aan de greep van God naar ons hart te ontkomen.*

Voor velen klinkt het bekende woord van Luther, een man die toch wel verbijsterend veel werk te verzetten had, hoogst onwezenlijk: "Ik moet vandaag veel tijd uittrekken voor het gebed want ik heb erg veel werk te doen!"

Hoe meer werk, hoe meer tijd voor het gebed. Zoiets klinkt onwerkelijk voor wie in de drukte van het dagelijks werk en de talloze beslommeringen v l u c h t e n wil om aan de ernst van het geloof te ontkomen.

En nu komt toch nog weer de klank van dat Jesaja-woord terug. Wie gelooft haast niet. Niet dat Jesaja bedoelde verband te leggen tussen geloven en haasten. Maar dat verband bestaat daarom wel.

Er zit een ontzaggelijke brok ongeloof in veel haast, in veel gehaastheid van de moderne mens. En zijn haast en drukte vormt een vlucht voor het geloof. Het geloof is geen geneesmiddel tegen allerlei kwaal.

De kerk in haar prediking van de eis des geloofs is geen drugstore waar de moderne mens terecht kan om een medicijn.

Maar het geloof brengt binnen het mensenleven, ook het moderne, gehaaste mensenleven, toch een werkelijkheid van rust die heel concrete betekenis heeft voor het leven van alle dag.

Hier ligt, onder meer, de actualiteit van de prediking voor het maatschappelijk leven in onze huidige wereld. Niet de prediking die vriendelijke schouderklopjes uitdeelt in een nerveuze maatschappij, maar een prediking die oproept tot geloof.

M. Vrieze

Bij de Cenotaph in London, Engl. heeft een eenvoudige korte plechtigheid plaats gevonden ter nagedachtenis van de gevallenen in de twee wereldoorlogen.

Op de foto zien we hoe H. M. Koningin Elizabeth II een krans plaatst aan de voet van het Britse nationale oorlogsmonument.

Christian Trade Unions opgericht

In een vergadering te Hamilton onder voorzitterschap van Mr. C. De Ruyter hebben enkele voormalige leden van de Christian Labour Association of Canada als vertegenwoordigers van vier van de C.L.A.C. afgescheiden locals in Z.W. Ontario een nieuwe "landelijke" organisatie opgericht onder de voorlopige naam van "Chr. Trade Unions of Canada".

Na de officiele oprichting van deze nieuwe organisatie werd besloten, voorlopig als statuten te gebruiken de statuten van de C.L.A. of C. echter met de wijzigingen, die de C.L.A. niet heeft willen toepassen. Een commissie zal een ontwerp voor eigen statuten voorbereiden ter bespreking op een conventie, die na twee of drie maanden gehouden zal worden. Op die conventie zal dan ook een definitief bestuur gekozen kunnen worden. Als voorlopige bestuursleden werden aangewezen de voorzitters van de "locals" Hamilton, Mount Hamilton, Construction Workers, United Tileworkers en Woodstock. Mr. F. P. Fuykschot, voormalig secretaris van de C.L.A. werd verzocht, het secretariaat van deze organisatie te aanvaarden. Hij vroeg bedenktijd. Zoals velen al zullen weten, heeft de National Executive Committee van de C.L.A. haar taak neergelegd, terwijl Mr. Fuykschot de lopende zaken blijft afwerken.

EUROPESE MOEILIJKHEDEN

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Ten aanzien van de vorming van het nieuwe Europa hebben wij altijd een voorzichtig standpunt ingenomen. Het is natuurlijk heel gemakkelijk om met een zeker enthousiasme te spreken over "wij Europeanen", maar men vergeet dan vaak, dat een dergelijke kreet heel wat anders is dan bijvoorbeeld "wij Nederlanders", of "wij Fransen". Bij Nederlanders en Fransen gaat het om een vrij nauwkeurig begrip, of liever om een werkelijkheid. Bij Europa is dat niet het geval. De grenzen van Europa staan niet vast. Behoort Rusland er bij en Polen? Op onze kaarten valt de grens van Europa meestal samen met het Oeralgebergte. Het schijnt echter niet de bedoeling, om deze landen, het eerste zeker niet, tot Europa-nieuwe-stijl te rekenen. Voor ons behoort Polen zeker tot Europa, door zijn geschiedenis en door zijn beschaving. In elk geval kunnen wij het ijzeren gordijn niet aanvaarden als grens van het nieuwe Europa, want dan zou een groot gedeelte van Duitsland en wel voornamelijk het Protestantse, er geheel buiten vallen.

Wil men de grenzen van Europa laten bepalen door een soort Europese geest, dan is men er ook nog niet. Want dan vallen de Scandinavische landen er zeker onder. Maar kan men Engeland zonder meer tot Europa rekenen? De Engelsen zelf hebben hier zeker een andere gedachte over dan de volken van het vasteland. Zij willen altijd een eigen positie innemen, ten eerste om hun eilandpositie en ten tweede om de grote belangen, die Engeland gemeenschappelijk heeft met het gemenebest, waarvan het het middelpunt is.

Fn hoe is het met Spanje, dat een staatsregeling heeft, die zo sterke trekken gemeen heeft met die van het fascistische Italië? Spanje heeft indertijd gedurende enkele eeuwen Europa beschermd tegen de aanvallen van de Mohammedanen. Ook hebben de Spanjaarden een groot aandeel genomen in de ontsluiting van het westelijk halfrond voor de Europese beschaving. En toch zullen vele linkse democraten maar half gelukkig zijn met Spanje als lid van het nieuwe Europa.

En ondanks al deze bezwaren ontwikkelt zich toch het nieuwe Europa. Maar het gaat heel wat moeilijker dan vele ongefundeerde idealisten dachten.

Die nieuwe eenheid kan haar groei te danken hebben aan invloeden van buiten en aan invloeden van binnen. De eerste kunnen natuurlijk alleen maar leiden tot een soort kunstmatige eenheid, een eenheid van gevaar, een eenheid van verdediging. Bij die eenwording door inwendige oorzaken moeten wij meer denken o.a. aan economische factoren en aan versterkt gemeenschappelijk bewustzijn. En van beide zijden onstonden er deze maand moeilijkheden. In de eerste plaats denken wij daarbij aan de economische bezwaren. Sinds enkele maanden behoren de drie landen van de Benelux en Frankrijk, Italië en de Duitse bondrepubliek tot de Europese economische gemeenschap. Deze gemeenschap had al een bescheiden voorloper gehad in de Europese kolen en staalgemeenschap. Deze laatste had tot direct doel de grote machtsmiddelen van het moderne economische leven, kolen en staal aan de nationale beschikking te onttrekken en onder een supra-nationaal hoofd te brengen. Zo hoopte men dan een herhaling van de grote conflicten tussen Duitsland en Frankrijk te voorkomen. Men bleef zo enigszins in de historische lijn. Want indertijd kende men onder de oudste zoon van Karel de Grote, namelijk Lotharius reeds een gebied, Midden Frankenland, dat het hart was van het oude Karolingische rijk. Later komen wij Karel de Stoute tegen, dat was aan het eind van de 15e eeuw. Zijn ideaal was ook vanuit een centrum Midden Frankenland, toen het Bourgondische rijk, de tegenstelling van de twee landen aan weerszijden van de Rijn, te overbruggen. Nog later heeft onze Koning Willem I plannen in die richting gehad. Steeds ging het om een centrum, dat verbonden was aan de landen ten oosten en ten westen van de Rijn.

De Europese kolen en staalgemeenschap had dus een historische basis. Maar het zwakke punt was, dat 't middel voor de samenwerking gelegen was in stoffelijke factoren, in kolen en staal. Maar de volken bleven verschillend in hun belangstelling en in hun belangen. Vooral omdat het verafgelegen Italië, dat ook indertijd tot Midden Frankenland had behoord, er bij gerekend werd. Bovendien had men de productie nog niet in de hand. Dat bleek wel in dit seizoen, toen de hoeveelheden kolen tot onrustbarende hoogte waren gestegen.

(Vervolg op pagina 11)

The self-satisfied man is not likely to find many others satisfied with him.

Politiek van hoop en vrees

Het is opmerkelijk, dat in Canada, dat in zijn nationale politiek een duidelijk voorbeeld is van het twee-partijen-stelsel, enkele provincies een geheel ander beeld geven. Terwijl zelfs het Frans-Canadese gebied trouw meedoet aan de politiek van twee partijen, hebben in de drie westelijke provincies de kleinere partijen, Social Credit en C.C.F. kans gezien, een leidende plaats in het provinciaal bestuur te bemachtigen. De twee uiterst westelijke provincies, British Columbia en Alberta, worden geregeerd door Social Credit en Saskatchewan heeft een socialistische (C.C.F.) regering. In en na de dertiger crisisjaren, toen vooral de prairiebewoners het zwaar te verduren hadden, kregen deze partijen het volk achter zich, door elk op een eigen wijze beloften te doen voor een geheel nieuwe economie.

De crisisjaren zijn lang voorbij, maar nog steeds zitten in de West de Social Credit en de C.C.F. in het zadel. De grote nationale partijen, de Liberale partij en de Progressive Conservative partij, hebben er nog maar weinig te betekenen. Het moet dus wel zo zijn, dat de bevolking van de westelijke provincies betrekkelijk tevreden is met de resultaten van hun provinciale regeringen. Maar men moet ook niet vergeten, dat deze in zekere zin de wind meegehad hebben. Sinds de crisis een einde nam ging het ook op de prairies beter. De olie- en aardgaswinning in Alberta, en de ontwikkeling van bosbouw en industrie in B.C. hebben deze provincies grotere welvaart gebracht. De provinciale regering was in de gelukkige positie, dat zij alle voorspoed aan eigen beleid kon toeschrijven en alle tegenslagen aan de regering in Ottawa. Saskatchewan, dat in het algemeen minder voorspoedig was, bleef juist daardoor een vruchtbare bodem voor het socialisme.

Maar er schijnt iets aan het veranderen te zijn in de West.

In British Columbia kraakt en schudt het huis van de Social Credit door het opzienbarende proces tegen de kabinetsminister Robert Sommers, die tot vijf jaar gevangenisstraf is veroordeeld wegens het ergste misdrijf, dat een democratisch overheidspersoon in Canadese ogen begaan kan, het nemen van steekpenningen.

De klap voor het Social Credit partij was dubbel hard, doordat aan het licht kwam, dat dit misdrijf al drie jaar geleden is bedreven en al die tijd onder de dekmantel is gehouden met medeweten van de premier W. A. C. Bennett en de Officier van Justitie Robert Bonner, die ook tot de regeringspartij behoort. Premier Bennett heeft eenvoudig geen kans, om zijn handen in onschuld te wassen; zijn hele partij is bij de zaak betrokken en hij kan slechts hopen, dat deze gebeurtenis wat op de achtergrond zal zijn geraakt, als in 1960 weer verkiezingen gehouden zullen worden. Hij zal ongetwijfeld de aandacht vestigen op de enorme betekenis van de ontwikkeling van het Noorden en de aantrekking van het Wenner-Gren concern onder zijn regering. Hoewel daar ook wel eens een luchtje aan kon zitten, zoals de general-manager van het staatsbedrijf B. C. Power Commission, Mr. Lee Briggs heeft durven beweren. Mr. Briggs, die een goede reputatie geniet, heeft verschillende ernstige beschuldigingen tegen de Social Credit regering geuit, zo ernstig, dat premier Bennett een Royal Commission heeft benoemd om een onderzoek naar het Power bedrijf in te stellen en Mr. Briggs heeft ontslagen.

Vol spanning wacht men nu in B.C. op 15 December, wanneer er een tussentijdse verkiezing zal worden gehouden in Rossland-Trail, het gebied dat de veroordeelde minister Sommers tot vertegenwoordiger in het parlement had. Zal Social Credit stand houden?

In Alberta, waar Social Credit 23 jaar oppermachtig is geweest, schijnen eveneens velen zich te bezinnen op een nieuwe koers. Zowel de Liberale als de Conservatieve partij krijgen meer aanhang en beide partijen hielden welgeslaagde provinciale conventies. In Augustus vergaderden de Conservatieven en kozen zij voor het eerst sinds 1937 een provinciale leider in de persoon van Mr. W. J. C. Kirby. De Liberalen, aangemoedigd door hun grote aanwinst in de verkiezingen van 1955, hielden twee weken later een conventie en kozen de krachtige figuur van Mr. Grant MacEwan tot hun leider. En daarbij zullen ze het zeker niet laten.

Ook in Saskatchewan, waar de C.C.F. 14 jaar de provinciale politiek heeft geleid, kwam dit najaar na een kwarteeuw doodse stilte weer een provinciale organisatie van de Conservatieve partij tot leven. De conventie werd bezocht door 1300 afgevaardigden die zich een jong en energiek leider kozen, Mr. Martin Pederson. De liberalen kwamen ook in deze provincie twee weeken later samen in een succesvolle conventie onder leiderschap van Mr. A. H. McDonald.

Zowel de Social Credit als de C.C.F. werden in de laatstgehouden nationale verkiezingen verpletterend verslagen. Beiden zijn ze van het nationale toneel en uit de vergaderzaal van het landelijk parlement verdwenen. Nu worden ze ook "in eigen huis" aangevallen. Zullen zij stand houden? Of zal ook westelijk Canada zich gaan aansluiten bij het twee-partijen-stelsel? Het is nog de vraag, of dat zo hard toe te juichen is, als vele Canadezen in Oost-Canada denken.

Ad. O.

Een nieuwe Socialistische Partij ?

Het is al enige tijd bekend, dat socialistische partij Co-operative Commonwealth Federation (CCF) probeert, een betere greep op de arbeidersbevolking van Canada te verkrijgen. Het is opmerkelijk, dat dit tot nu toe niet gelukt is. De arbeider in Canada schijnt nog altijd iets van het pioniersbloed in zich te hebben, dat hem behoedt voor de socialistische gedachte, dat een arbeider nu eenmaal een arbeider is en nooit moet menen, dat hij nog eens eigen baas zal worden.

Maar hoe verder de industrialisatie in dit land doordringt, hoe meer kans er is voor de socialistische klassenstrijdgedachten, die door de vakverenigingen tot nu toe van boven af aan de arbeiderswereld werden opgelegd. Hier ziet de C.C.F. haar kans en het gaat er nu op lijken, dat de politieke partij zich zal verbinden aan de vakverenigingsorganisatie, om op die wijze tot nieuw leven te komen. De C.C.F. heeft thans, in samenwerking met de Canadian Labor Congress een boekje uitgegeven, waarin een speciaal comite de voorstellen en suggesties heeft verzameld voor de oprichting van zo'n partij. En de lezers van dit boekje, speciaal de leden van de partij en de vakbeweging worden uitgenodigd, hun mening en suggesties bekend te maken over dit initiatief.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312. Station B. Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

THE LITTLE BLACK BOY

My mother bore me in the southern wild,
And I am black, but O! my soul is white;
White as an angel is the English child,
But I am black, as if bereav'ed of light.

My mother taught me underneath a tree,
And, sitting down before the heat of day,
She took me on her lap and kissed me,
And, pointing to the east, began to say:

"Look on the rising sun, — there God does live,
And gives His light, and gives His heat away;
And flowers and trees and beasts and men receive
Comfort in morning, joy in the noonday.

"And we are put on earth a little space,
That we may learn to bear the beams of love;
And these black bodies and this sunburnt face
Is but a cloud, and like a shady grove.

"For when our souls have learn'd the heat to bear,
The cloud will vanish; we shall hear His voice,
Saying: 'Come out from the grove, My love and care,
And round My golden tent like lambs rejoice'."

Thus did my mother say, and kissed me;
And thus I say to little English boy.
When I from black and he from white cloud free,
And round the tent of God like lambs we joy,

I'll shade him from the heat, till he can bear
To lean in joy upon our Father's knee;
And then I'll stand and stroke his silver hair,
And be like him, and he will then love me.

WILLIAM BLAKE

De veelzijdige kunstenaar William Blake, die vanwege zijn beroemde "Songs of Innocence" en "Songs of Experience" wel de "grootste mistieke dichter van de westelijke wereld" is genoemd, leefde van 1757 tot 1827. Hij was niet alleen dichter, maar ook zijn schilderijen en etsen zijn nog steeds in beroemde musea te zien.

In dit gedicht toont hij ons op een roerende wijze de negerjongen, die door zijn gelovige moeder voorzichtig is ingelicht over de grote dingen in dit leven. Een van die grote dingen is zijn zwarte huid, waardoor hij opvalt en anders is dan anderen. Anders dan het blonde Engelse kind, dat dichtbij woont en waarmee hij zo graag zou willen spelen.

Let in het eerste vers op de tot tweemaal toe genoemde tegenstelling tussen "black" en "white". Mijn huid is zwart, maar mijn ziel is wit. Het Engelse kind is wit als een engel, maar ik ben zo zwart als de duisternis. Wat een deernis-wekkende eerlijkheid.

Toen hij nog heel klein was, nam zijn moeder hem al op haar schoot. Zij was lief voor hem. Hij weet nog goed, hoe zij hem op haar schoot nam. Doelbewust deed ze dat want ze moest hem immers vertellen van God. En van zijn eigen zwarte huid. En ze kuste hem. Hij zegt dat ook tweemaal in dit verhaal, het moet onvergetelijk voor hem zijn.

Zo kreeg hij als kleine kleuter zijn lesje te leren, van de Here, die in de hemel woont, die Zijn licht geeft en de warmte en alle goede dingen, zodat de hele natuur zich verheugt. En van de mensen, die door God op deze aarde zijn geplaatst, en dat hun leven kort is, a little space. Met kinderlijke woorden vertelt de moeder dat ook de zwartheid van de negerhuid behoort tot het vergankelijke van dit leven, het is als een wolk, die zal verdwijnen zodra de ziel gereed is, om de stralen van Gods liefde te dragen. Een kind kan zo'n vergelijking van God's liefde met de stralende zon goed begrijpen. En ook de voorstelling van de hemel is kinderlijk, met een gouden tent en lammetjes. Wel missen we hier het "reformatorische" evangelie, van Jezus die de zonde verzoent.

De negerjongen heeft moeders verhaal goed onthouden. Hij wil graag, dat het blanke kind straks ook in de hemel komt en dus vertelt hij het verhaal weer aan "little English boy". Hij denkt verder. Hij ziet in gedachten zichzelf en het blanke kind al als lammetjes spelen om de tent van God in de hemel. n zijn voorstelling is hij dan net als nu de grotere, die dat kleine ventje nog wat in bescherming moet nemen en schaduw voor hem moet maken, als het blanke jongetje in het begin nog wat aan de warme stralen moet wennen. Maar dan zullen ze samen aan Vaders knie staan en dan mag eindelijk de negerjongen zijn hand uitsteken en doen wat hij altijd zo graag har willen doen, het "zilveren" blonde haar van het blanke jongetje aaien. Want dan is immers de wolk er niet meer, de wolk van de zwarte huid is weg, en ook de wolk van de witte huid. "Dan zal ik net zo zijn als hij", denkt het negerjongetje. en we horen hem zuchten van blijdschap, "en dan zal hij ook van mij houden". Wat hier op aarde al als een onmogelijkheid door dit negerkind is aanvaard, dat gaat hij nu zien als één van de hemelse heerlijkheden. Dat moet haast wel het toppunt van geluk zijn, als je als negerjongen zomaar een blank kind kunt aanraken, er mee spelen en er zelfs vriendje mee kunt zijn. De tragiek van de rassendiscriminatie komt hierin wel heel direct tot ons.

Ad O.

INGEZONDEN

Een "verdraaide kinderbijbel"

Zeer geachte redactie,

The Moody Bible Institute heeft een Bible Story Book voor jongens en meisjes van alle leeftijden uitgegeven. De boekhandel maakt nogal reclame voor dit boek als een betrouwbare "Kinderbijbel". Het is immers een vertaling van een boek door Mej. G. Ingwersen geschreven in het Nederlands. Mej. Ingwersen heeft als vertelster en auteur een betrouwbare naam in onze kringen. Haar evangelisatie-werk in donker Amsterdam is altijd 18-karaats geweest. Goed Calvinistisch!

Geen wonder dan, dat bovengenoemd boek een aanwinst lijkt temidden van alle mogelijke kinderbijbels, die niet verder komen dan een vertelling met een moraal.

Maar vergis u niet! De vertaling in het Engels heeft deze uitgave verminkt. En wel in die mate, dat we gerust kunnen zeggen, dat het hart eruit is gesneden, nl. de Verbondslijn en de Verbondsgedachte. Dàt was juist de grote waarde van dit boek, dat — tussen haakjes — geen Kinderbijbel maar een Vertelboek van Gods Openbaring is voor het gezin.

Wie de achtergrond van het Moody Bible Institute kent, begrijpt, waarom men ongeveer alles over het Verbond weggelaten heeft. Dit belangrijk Bijbels gegeven past niet in het raam van het methodisme.

Jammer genoeg is deze verdraaiing pas na het verschijnen ontdekt. De schrijfster is daarover bedroefd en verontwaardigd. En velen, die de Hollandse uitgave kennen, met haar. Niet alleen omdat op deze manier een smet geworpen wordt op de naam van Mej. Ingwersen als Calvinistisch auteur maar ook omdat zo bij kinderen en grote mensen de indruk wordt gewekt, dat je de Bijbel kunt lezen en vertellen zonder de Verbondslijn te volgen.

Ik meen daarom tegen de Engelse uitgave te moeten waarschuwen. Mij is bekend, dat de Christelijke boekhandels in Canada een onderlinge correspondentie over dit boek gevoerd hebben, waarin geadviseerd werd om dit boek (Engelse editie) niet meer aan te bevelen. Toch zie je nu en dan nog een aanbieding met vette letters, voorzien van de naam van Mej. Ingwersen. Het is te hopen, dat deze reclame, althans in en voor onze kringen, spoedig afgelopen is.

Intussen moogt U weten, dat een *nieuwe* en naar men zegt, *betrouwbare* vertaling in het Engels binnenkort van de pers komt.

Daarvoor is reeds veel belangstelling in Canada, U.S.A., Australië en Zuid-Afrika.

Ik hoop van harte, dat Mej. Ingwersen, die al op hoge leeftijd is, deze uitgave nog mag beleven, en dat dit boek (en dan zoals het eens geschreven is) in de Engels sprekende gebieden zijn zegenrijk werk doet en zo door de Heiland gebruikt wordt ook hier om de komst van Zijn Rijk te bevorderen.

N. B. Knoppers
Beverly (Edmonton)

YOUNG PEOPLE'S ACTIVITIES

On October 25, a group of leaders of the Boys' and Girls' Clubs within the Simcoe League met at 10:30 in the Springdale Parish Hall. The purpose of this meeting was for inspiration first of all and to work for more organized Boys' and Girls' Club meetings. After introductions were made and the days meetings outlined by Rev. Venema, acting chairman, we were addressed by Rev. VanderMeer on "The Christian in this Present World." He centered his thoughts on Romans 13, reminding us that to be truly inspired meant to be willing and anxious to completely give ourselves in service of our Maker. Thus, being inspired and being possessed were contrasted. He then reminded us of our God-given responsibility in service of our King. God had appointed us to be leaders and God gives the grace and strength to lead. Our response to this call affects the lives of several youth. They must be led to respond with a Spiritual response. They must be led to see the true, the good, and the beautiful. Following Christ will not be an easy road, but with Christ as our Teacher the way will be made clear and all our needs will be supplied in Him. We must be followers of Christ, leaders of youth, seeking so to live and stand before Christ that on the great Judgement Day we may also face our Maker.

The Ladies' Aid of the Springdale Chr. Ref. Church served us a very delicious meal, while the various leaders discussed local situations and enjoyed the social contact with fellow leaders.

Our afternoon meeting began at 1 p.m. We spent some time exchanging ideas as to how each local society was organized and run. We noticed that in most societies the youth take turns in making introductions. The after-recess program varied quite a bit as many have their meetings after the catechism classes which limits the time considerably. Suggestions for study material were exchanged.

We decided to form a planning committee for future conferences. Andy Hiemstra from Bowmanville was chosen as acting chairman. Our next conference is set for Jan. 31, 1959 10:30 again in the Springdale Parish Hall.

Reporter Gladys Jager, Sec.

Osborn en de Bijbel

Het optreden van de Amerikaanse Evangelist Thomas Lee Osborn in Nederland heeft velen aan het denken en schrijven gezet. Vooral zijn prediking van genezing op het geloof heeft velen wakker gemaakt en opnieuw tot nadenken gebracht. In een voorgaand nummer van ons blad publiceerden wij een artikel van Dr. P. G. Kunst uit Amsterdam over dit onderwerp, waarin vooral gewezen werd op de bezwaren en gevaren van Osborn's prediking. Er zijn in dezelfde kring ook andere stemmen te horen, zoals het ons toegezonden artikel van Ds. G. Toornvliet in "De Strijdende Kerk" dat hier volgt:

"Osborn is gekomen. Zijn prediking ging zwart op wit in zijn boekje: Zeven stappen om genezing van Christus te ontvangen, voor hem uit.

Dit boekje is de neerslag van de verkondiging die hij telkens weer herhaalt. Is zijn boodschap onbijbels?

Volstrekt niet: Zijn boodschap is door en door bijbels. Hij verkondigt Jezus Christus de gekruisigde die voor onze zonden en ziekten gestorven is, die opgestaan is uit de doden, die thans dezelfde is als negentien eeuwen geleden.

Hij vraagt van de mensen hun zonden te bekennen en te belijden, de zonden te verlaten, te geloven in de vergeving der zonden en verder het gehele leven aan Christus te wijden.

Zeg tegen de Here, zo schrijft hij: Ik geloof dat Jezus Christus Gods Zoon in Zijn grote liefde en genade voor mij en in mijn plaats stierf. Zijn dierbaar bloed wast al mijn zonden weg. Hij is om mijn overtredingen gewond en om mijn ongerechtigheden is Hij verbrijzeld.

Hij laat de mensen niet drijven op hun gevoel, integendeel, Hij roept ze op om elke dag minstens vijftien minuten de bijbel te lezen.

Hij breekt de kerk niet af, maar roept de mensen toe zich bij een gemeente te voegen. Hij smeekt de mensen om een heilig leven te leiden."

INGEZONDEN:

Wat is er aan de hand?

Met belangstelling heb ik het artikel in het nummer van Calvinist Contact d.d. 14 November gelezen.

Ik ben blij dat de schrijver dit onderwerp heeft aangesneden, en ik hoop dat het niet bij dit artikel blijft. Ik hoop werkelijk dat hier eens actie op mag komen, met als resultaat een antwoord, het antwoord op de vraag: Wat is er aan de hand?

Er zijn enkele dingen genoemd in het artikel, dingen waarover we ons bezorgd kunnen maken. Zelf heb ik verleden jaar een inleiding gehouden waarin verschillende dingen naar voren kwamen, die nauw verband houden met dit onderwerp. Ik was blij dat een ouderling toen opmerkte, dat het tijd was dat er aan deze dingen aandacht werd gewijd. Tot nu toe, is dat nog steeds niet gebeurd.

De schrijver heeft o.a. de jeugd genoemd. Verleden jaar heb ik in een bespreking met de plaatselijke predikant gezegd: Het gaat verkeerd met onze jeugd. Er moet wat gedaan worden voor onze jeugd. Als we zo doorgaan, verliezen we onze jeugd.

Ik vroeg eens aan een teenager: Hoe komt het, dat jullie iedere week de top-hits van de week weten, dat je iedere filmster kent en weet wanneer hij in Toronto komt, maar van onze psalmen weet je haast niets af."

Het antwoord was: "Hu, dat klopt, van onze psalmen hoor je haast niets, en van de tophits staan de couranten vol."

Ik werd koud toen ik het hoorde, en ik moest bekennen: dit is een aanklacht tegen ons als ouders en een aanklacht tegen onze kerken.

Ligt het aan de leden, aan de kerkeraad, aan de predikant? O, wat zijn we op een gevaarlijk terrein terecht gekomen. Is schrijver en zijn lezers hiervan bewust?

Maar ik moet die vraag stellen, die vraag brandt me op het hart, niet alleen vandaag, en niet alleen sinds gisteren, maar al lang. Ik sprak er met enkele personen over, en kreeg ten antwoord: Ze zoeken het daar maar uit. Het "daar", dat was de predikant en de kerkeraad.

Ik vraag aan alle lezers van Calvinist Contact, hoeveel zijn er die dat ook zeggen, die er ook aan toevoegen, wat sommigen zeiden: Ze gaan hun gang maar, ik bemoei me er niet meer mee.

Ik vind dit heel erg, en vraag me af; weten predikant en kerkeraad hiervan?

Waarom ik dit openlijk schrijf? Omdat ik voel en me er van bewust ben dat er wat gebeuren moet, voordat we de verkeerde kant uit gaan en voordat er brokken vallen.

Ik zou dit voor willen stellen, en ik heb dit al eerder gezegd: Roep een gemeentevergadering bij elkaar, niet de enige per jaar waar tot half tien over de financiën gesproken wordt zodat er haast geen tijd over blijft om over interne aangelegenheden te spreken, maar een aparte vergadering. Begin precies op tijd en gooi de kaarten op tafel. Wat is er aan de hand? Er is heel veel aan de hand, maar de mensen durven niet naar voren te komen, of worden onverschillig.

Nogmaals kom tesamen en roer eerlijk dit onderwerp aan. Zeg waarom je maar één keer naar de kerk gaat, en zeg waarom je niet meer werkt voor de Evangelisatie, en zeg waarom je niet zoveel enthousiasme meer hebt dan 2 jaar geleden en zeg waarom je critiek hebt.

En nu vooral tot de jeugd; Komen jullie dan ook, en zeg daar dan in die vergadering wat je thuis tot je Vader en Moeder zegt over de kerk, wat je daar ergert, en zeg je critiek op kerkeraad en predikant.

Het gaat hier niet om iemand persoonlijk. Het gaat om alles wat er in onze kerken heerst. Bespreek deze critiek. Als het verkeerde critiek is, dan kan het weerlegd worden. Als het opbouwende critiek is, kan er op verder gebouwd worden.

Ik wil geen scheuring en geen verwijdering maar ik zou zo graag een frisse wind zien waaien, en ook in onze kerken lachende mensen zien.

Wat is er aan de hand in onze kerken? Bespreek het zo spoedig mogelijk en kom tot een oplossing. Er zitten goede krachten in elke gemeente. Stel ze aan als organisatoren, laat de trompetten schallen zodat vooral onze jeugd kan zeggen: er waait weer een frisse wind, het is helder water, laten we gaan zeilen.

En als we het zover krijgen en .. houden, dat onze kinderen in de wateren gaan zeilen van onze Calvinistische leer dan zou dat het mooiste resultaat zijn op de vraag die nu gesteld is: Wat is er aan de hand?

Dan behoeft U niet bang meer te zijn, en dan weten we: Gods Woord houdt stand in Eeuwigheid, en dan zullen wij en onze kinderen straks landen in de Eeuwige Haven.

God geve dit.

Port Credit, November 16, 1958

John Van Ast

Het Canadese Bankwezen (1)

Iedere beambte van een Canadese bank kan U vertellen dat het Canadese bank-systeem verschilt van het Europese en dat vele immigranten zich dit niet realizeren. Dit geeft nogal eens wrijving tussen de immigranten en zijn bank. Om nu te proberen die moeilijkheden op te lossen en terzelfder tijd wat voorlichting te geven over de werkzaamheden van de Canadese banken willen we U enige artikelen geven over het Canadese bankwezen.

Het voorbeeld voor de Canadese banken met hun honderden bijkantoren (branches) kan gevonden worden in het Schotse systeem. Ook in Nederland vinden we dit in de grotere banken. De promotor op het Amerikaanse continent van dit systeem is wel Alexander Hamilton, de eerste minister van financien van de U.S.A., geweest. Hij geloofde in grote, nationale banken met veel kapitaal en een niet-permanent charter. In de U.S. bleef dit niet bestaan, maar de Canadese banken zijn geheel zo ingesteld. De charters van de banken in Canada zijn maar tien jaar geldig en moeten aan het eind van die periode hernieuwd worden. Dit gebeurt door het passeren van de Bank Act. Deze wet schrijft ook de controle voor, die de regering, door middel van de Inspector-General of Banks, over de gang van zaken in de banken houdt. De laatste keer dat de wet herzien is was in 1954. Toen is o.a. ook de basis verbreed waarop de banken geld mogen uitlenen.

De eerste bank in Canada opende haar deuren in Montreal in 1817 en kort daarop volgde een kantoor in Quebec. Vele grote en kleine banken werden daarna opgericht. Van 1817 tot 1958 zijn in totaal 101 banken begonnen met zaken doen en vele andere nog georganiseerd. Van die 101 banken zijn er nu negen over. Negen-en-dertig banken zijn failliet gegaan, 53 zijn overgegaan in andere banken. In de meeste gevallen van faillissement was er geen verlies voor de inleggers of schuldeisers. De banken die samengingen deden dit voornamelijk omdat de kleine banken noch het kapitaal, noch de uitgebreidheid hadden om een goede 'all-round' service te geven.

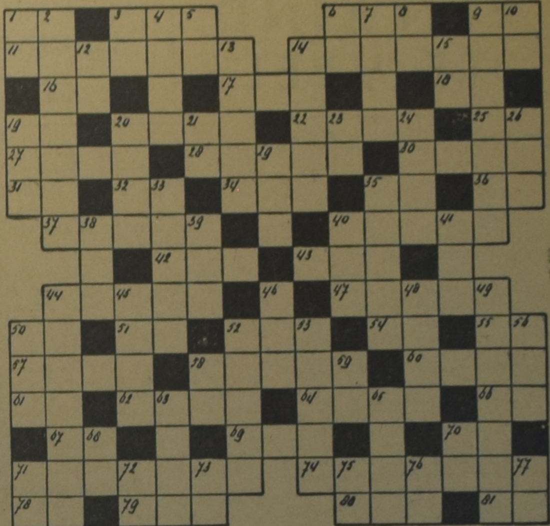
Wat is nu het voordeel van het systeem met de vele bijkantoren? Hoofdzakelijk komt het voordeel hieruit voort dat Canada zo'n uitgestrekt en gevarieerd land is. In de ene omgeving wordt er meer ingelegd dan uitgeleend. In andere plaatsen is precies het omgekeerde het geval. Daar is de vraag om leningen veel groter. Door het branch-systeem nu kan de bank het overschot van de ene plaats beschikbaar stellen in de andere. Dit beschikbaar stellen van crediet heeft meegewerkt aan de ontwikkeling van Canada.

Een ander punt is dat de inwoner van het kleinste dorpje dezelfde bank-diensten kan betrekken als de inwoner van de grote stad. De grote organisatie van de bank staat achter het kleinste kantoor en diensten waar een kleine bank niet over zou kunnen denken zijn nu mogelijk.

Vanuit het standpunt van de bank heeft het systeem nog dit voordeel dat de bank niet al haar geld in één omgeving en in één industrie steekt. Als er in één omgeving een mislukking is helpen de andere kantoren de bank er over heen. Dit verstevigt natuurlijk ook de veiligheid van het geld van de inleggers.

Vaak zeggen er mensen, "Is er nu concurrentie tussen de verschillende banken? Ze berekenen uiteindelijk allemaal hetzelfde." Die kosten zijn wel haast allemaal eender maar de snelheid en de manier waarmee de service gegeven wordt verschilt nogal. Of bijvoorbeeld het gemak waarmee U een lening los kunt krijgen. Het is ook de concurrentie tussen de banken die gezorgd heeft voor de grote concentratie van bank-faciliteiten in Canada. De banken zien steeds uit naar nieuwe gelegenheden en plaatsen voor kantoren. Gedurende de laatste vijf jaar zijn er meer dan 700 bijkantoren geopend, zodat er nu meer dan 4600 kantoren in Canada zijn. Die vele kantoren maken dat Canada het land is met de meeste bank branches per inwoners ter wereld. Er is een bank in Canada voor elke 3700 personen. In Engeland is dat een voor elke 4000, in de U.S. een voor elke 8200. Die bankkantoren zijn verspreid over alle provincies. In Ontario zijn er b.v. 1620, in Alberta 345 en in British Columbia 445. Ook zijn er kantoren in de afgeslotenheid van Noord-Canada, op mijnbouwterreinen en vliegvelden. Kortgeleden zijn er twee banken begonnen te Frobisher, op Baffin Island, vlak bij de Pool-cirkel. Er wonen daar niet veel mensen anders dan Eskimo's, maar Frobisher is een belangrijk vliegveld op de korte route van Vancouver naar Europa over de Pool.

In Uw zaken met de bank moet U er rekening mee houden dat de banken er op uit zijn om U te helpen waar ze maar kunnen. Als U naar een bank gaat met een financiële moeilijkheid vraagt U niet om een gunst maar biedt U de bank een mogelijkheid om zaken te doen. Daar moet de bank van en voor bestaan. En immigranten zijn even welkom als anderen.

HORIZONTAAL: 1 als volgt (afk.); 9 pers. vnw.; 11 overschot; 14 sad; 16 after; 17 pray (lat.); 18 already; 19 motorraces; 20 iedere; 22 lui, slaperig; 25 zangnoot; 31 there; 32 motorraces; 34 vreemde munt; 35 gewicht (afk.); 36 after; 37 steer; 40 kunstwerk; 42 crazy; 43 zeedier; 50 de dato (afk.); 51 stofmaat; 52 deel v. h. oor; 54 the; 55 at; 57 verstand; 58 zorgen (Eng.); 60 Ierland; 61 already; 62 smoke; 64 four; 66 advertentie (Eng. afk; 67 anno (afk.; 69 honour; 70 inhoudsmaat (afk.); 71 ind. muziekinstrument; 74 Europeaan; 78 onder het nodige voorbehoud; 79 loose; 80 lettuce; 81 north (afk.).

VERTICAAL: 1 slede; 2 peddlers; 3 Saint (afk.); 5 and; 6 stad der oudheid; 7 romeins keizer; 8 pers. vnw. (fr.); 9 hard schreeuwend; 10 harrow; 12 naamloze vennootschap (fr.); 13 deel v. e. piano; 14 tongues; 15 deel v. mast; 19 Eng. lidwoord; 20 tegen; 21 bergruimte; 23 op (Eng.); 24 merrie (Eng.); 26 vogel; 29 Europeaan; 33 platte steen; 35 bevel opdracht; 38 mak; 39 deel v. h. kippenhok; 40 meevaller; 41 member; 44 eagle; 45 pear; 46 seconde; 48 down; 49 glanzen; 50 spoedig; 52 sheet; 53 liver; 56 oath; 58 maatschappij (Eng. afk.); 59 zangnoot; 63 pl. in Noorwegen; 65 nobel; 68 voorzetsel; 70 the; 71 gewicht (afk.); 72 stofmaat; 73 spil; 75 ox; 76 familielid; 77 ontkenning (Eng.).

OPLOSSING VOLGENDE WEEK

Een brief aan Arie en Katrien

Grand Rapids, Mich. U.S.A.
11 Nov. 1958

Geachte Arie en Katrien

Gefeliciteerd met de uitgaaf van Uw "Immigranten Mijmeringen". Ik heb ze altijd met aandacht en genoegen gelezen en bemind om de mensenkennis die er altijd ingeweven was.

Heus, doe nu maar niet te gek, wees er maar gerust blij om, ja zelfs een beetje trots op, 't mag best. Als je als timmerman een keuken prachtig mooi betimmerd hebt, leg je ook je hamer en zaag neer en gaat er met genoegen naar staan kijken en zegt tot je zelf: Dat heb ik netjes gelapt. En dat is dan voor één gezin.

Leg nu je pen eens neer en kijk naar je boek en zeg ook gerust: "Dat heb ik netjes gelapt." En dat is niet voor één gezin, je zal er tenminste nog versteld van staan zo ver als het gaan zal. Heel Canada door. Alaska, de States en ik zelf zal er een naar Nederland sturen en naar Afrika en ze gaan natuurlijk ook naar Australië en Nieuw Zeeland, dat begrijp ik wel uit "Trowel and Sword".

Zo nogmaals gefeliciteerd op je wereldreis. Ik vind het ook mooi dat je je vrouw mee neemt en samen is zo veel gezelliger dan alleen. Dan heeft men ook altijd aanspraak, al moet men soms ook wel eens zwijgen.

Veel genoegen en veel geluk toegewenst van je onbekende vriend
Hendrik J. Blacquire

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Anke is een vrolijk meisje, dat echter al jong met dingen in aanraking komt, die ze moeilijk verwerken kan. Als leerlinge van de Mulo in de stad wordt ze diep teleurgesteld in een onderwijzeres, waarvoor ze eerst een diepe verering voelde. Dan wordt haar vriendinnetje Marijke ernstig ziek. Zo ziek, dat ze voelt dat er geen hoop op beterschap meer is. Anke zit dag aan dag te zwoegen voor haar eerste examen, maar vergeet toch haar vriendinnetje niet . . .

(12)

Maar toen de naaister kwam, had Marijke zich eindelijk gewonnen gegeven, 't gevoel van dodelijke vermoeidheid had haar toch overmocht. Machteloos als een vleugellam vlindertje lag ze in de bedstee, toen de ritselende zijde over haar deken werd gespreid. Maar de verleidelijke glans kon haar niet meer uit haar lusteloosheid halen.

Haar dunne vingers streelden nog even de zachte stof met weemoed in de ogen. "Doen het maar niet meer, Alie", zegt ze dan moeilijk, "ik krijg toch nooit meer een jurk an!"

Ze wendde haar gezichtje naar de wand en haar lippen herhaalden het bevend: Nooit meer!"

De naaister stond triest, als doelloos nu, en streelde schuchter het magere handje van Marijke: "Kom, kom, zó moete je niet, Marijke, kom, je kan toch weer beter worde, wie zeit van niet? Foei toch!"

Maar Marijke schudt mistroostig haar hoofdje en men kan haar niet bewegen, zich de maat te laten nemen of ook maar verder enige belangstelling te tonen voor de eerste mooie jurk, die haar van kind tot jong meisje zou verheffen. Moeder legde 't ten einde raad in een hoek van de linnenkast.

De naaister kreeg verstelwerk te doen, waaraan geen eer viel te behalen. Ze was blij dat ze 's avonds uit dat huis kon weggaan, waar het stil en somber was, omdat de adem des doods er over dreigde te gaan.

Nog heeft Marijke haar dagen gehad, dat ze verbitterd streed tegen de dood, die genaakte. Ze slikte trouw al wat de dokter haar voorschreef. Ze verzwolg met de moed van een heldin de ene beker melk na de andere, met de ogen dicht goot ze de geklutste eitjes nar binnen. 't Kan toch niet waar zijn, dat Marijke, — ze is nog geen zestien — nu al sterven moet? 't Leven met z'n wondere geheimen en lokkende vreugden heeft haar immers haast nog niets van zijn schatten geopenbaard? Ze is toch nog zo bloedjong, dat zeggen alle mensen.

"'t Zou zonde van het kind zijn," vindt Trienbuur. Marijke hoorde 't door het geopende raam. Buurvrouw doet niet aan 't geloof. Van zonde, die ons de Hemel zou doen derven, wil ze niet weten. Zonde is, als je hier op aarde schade lijdt, materiële schade. Zonde is 't als er een mooi porseleinen kopje breekt van je beste servies, als 't regent, wanneer je een lekker dagje te gast meende te gaan, als je de kool naar de veiling hebt gebracht en je buurman vangt wegens plotselinge stijging van de prijs de helft meer.

Dat alles heet zonde bij buur Trien, en ook, dat een pittig meidje als Marijke zo jong nog, weggehaald zou worden.

Marijke's vader en moeder denken hier anders over. Ze zien aan 't bedenkelijke gelaat van de oude dokter, dat alle hoop op herstel vervlogen is. De uitgeteerde vingertjes, de stokkende, hijgende ademhaling, de bloedloze lippen en het uitdovende licht in de jonge ogen, zij roepen 't hen als om strijd toe, dat de dood zijn zwarte schaduwen snel vooruit zendt. Hun meisje moet haar lamp brandende houden.

Vader leest in de avonduren, met de hand van zijn dochtertje in de zijne, ook van zonde en schuld, die de ziel bezoedelt, zo, dat ze niet anders gereinigd kan worden dan door het bloed van Jezus Christus. Hij leest van de nietigheid en vergankelijkheid van het leven.

Ja, Marijke weet het, dat alles eens voorbij zal gaan. Maar zij, zo gauw al! "Maar ik ben nog zo jong, vader," klaagt haar uiterst zwakke stem, "nog zo jong! En waarom ik? Anke mag leven en jong zijn en gezond. Ze fietste hier straks nog voorbij, en ik — ik kom nooit meer buiten. En 't is zo mooi 's zomers."

Bij de tafel zit moeder, de tranen druppen langs haar vingers, een voor een op de tafel. Zij merkt het niet. Ze weet maar één ding. Dat 't hard is en niet om te dragen — je enig kind zo te horen spreken. 't Is bovenmenselijk, je meisje, dat nog met beide handen zich vastklemt aan het leven, zelf te moeten leren, die wereld met al haar begeerlijkheid, los te laten.

Maar de vader volhardt in de moeilijke taak: "Och, m'n kind, 't lijkt alles zoveel mooier als 't is, er is zoveel schijngeluk, dat is leeg en heeft geen waarde. Alleen dat daan is uit liefde tot Jezus, dat telt voor mee voor de eeuwigheid."

Marijke schreit nu en siddert. De tijd van het blindelings aanvaarden als een kind is voorbij voor haar en het land waar ze heen reist schijnt donker en onzeker voor haar verduisterd oog. "Ik heb niks daan uit liefde tot Jezus — ik heb alleen maar voor m'n eigen leefd," jammert ze luid, want de angst der hel doet haar nu elke troost missen. Dit verscheurt de moeder het hart en het doet haar eigen benauwenis vergeten, ze sterkt zich om haar kind, samen met Marijke wil ze strijden om in te mogen gaan door de enge poort.

Ze staat nu ook bij het bed. — "M'n lieverd, zegt ze, "je hebbe gelijk — je bent veel en veel tekort schoten, net als wij allegaar, maar de Here Jezus het al dat kwaad op Zijn schouders nomen. Hij is er voor in den dood gaan, dat jij leve zoude. Loof het toch, m'n wijfke! Zal vader nog es op het orgel spele "Heer ik hoor van rijke zegen?" Dat mocht je altijd zo graag zingen! Weet je 't nog?" De zieke knikt toestemmend — kalmer geworden nu.

Vader zet zich voor 't oude harmonium. Z'n stijve, verkromde vingers zoeken onzeker hun weg over de toetsen en hij speelt niet geheel zuiver. Zelf begeleidt hij zijn spel met z'n zware bromstem, die hij eerst dempt om de zieke niet te vermoeien, dan zwelt echter zijn geluid en 't wordt een blijde jubel: "Liefde Gods, zo rijk, zo machtig. Bloed van Jezus, rein en vrij!" en ja, hij hoort het goed, uit de bedstee zingt een schorre stem. Dat is de stem van Marijke.

Het licht begint te zegevieren over de duisternis. In die stemming treft Anke haar vriendinnetje aan. 't Is nog een week voor haar examen, maar elke dag breekt ze er even uit, om te vragen hoe Marijke het maakt. Ze zit naast het bed en weet niet wat te zeggen. Ze voelt bij intuïtie, dat ze hier bij Marijke met haar ingevallen gezichtje, waarvan 't aardse schoon is verzwonden, niet kan vertellen van haar nieuwe jurk en hoed. Deze Marijke met haar onnatuurlijk grote ogen is haar vreemd.

Ze zoekt om een woord te vinden, dat hier in deze kamer geen wanklank zal zijn; maar ze vindt er geen. Daarom diept ze uit haar tas een zak met druiven op en legt die op de deken bij Marijke: "Voor jou," zegt ze. "'k hoop, dat je ze lekker vindt."

Om Anke genoegen te doen, toont Marijke zich er blij mee, maar als ze wil bedanken overvalt haar een verscheurende hoestbui. Radeloos ziet Anke het aan, hoe Marijke's moeder haar kind voorzichtig in de kussens optilt en zolang in haar armen steunt totdat het vreselijke hoesten is overgegaan in een piepende ademhaling.

Onder tedere woorden veegt de moeder het zweet van Marijke's voorhoofd.

Anke, die in haar angst bij 't bed was weggevlucht, durft nu weer naderbij te komen. Haar gezichtje is bleek vertrokken en in haar ogen blinken tranen van deernis met haar arm vriendinnetje. "Gelukkig dat 't over is, hé?" zucht ze verlicht.

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
R.R. 4 — Blenheim, Ont.

EEN KIND TE VEEL

De auto suisde voort over het natte asfalt. Met een eentonig gezoem veegde de ruitenwisser de regendroppels weg, die op de voorruit vielen. David keek er naar en voor zijn gevoel waren het zijn eigen tranen, die daar over het glas biggelden. De tranen, die David niet wilde huilen, maar die er toch waren.

Het regende hard en David's verdriet was groot.

Achter het stuur zat zijn moeder. Haar handen omklemden het stuur krampachtig, wat haar zenuwachtigheid verried. Haar gezicht stond strak en zonder haar hoofd naar David toe te keren, zei ze: "Vooruit, David, zet niet zo'n huilerig gezicht. Het kan nu eenmaal niet anders, dat heb ik je toch gezegd. Als ik je kon houden, dan zou ik dat zeker doen. Maar oom Harold wil het niet. Hij verdient te weinig om jou erbij te nemen. En ik kan hem niet laten lopen voor jou. Dat snap je toch wel? Ik heb jaren lang geploeterd om jou de kost te geven en nu heb ik eindelijk eens de kans dat iemand voor mij zorgt, zodat ik het wat makkelijker kan nemen. Die gelegenheid laat ik me niet ontnemen. En per slot van rekening ben jij mijn kind niet en nooit geweest. Laat nu je eigen moeder maar eens voor je zorgen."

"Maar als ze me niet hebben wil?", vroeg David benepen. "Ze weet niet eens dat ik kom."

"Onzin, David, je bent háár kind en ze zal je wel móeten nemen. Ik heb je per slot niet geadopteerd, al was ik het vroeger wel van plan, toen vader nog leefde. Maar hij stierf toen jij amper een jaar bij ons in huis was en toen is het er nooit meer van gekomen. Als ik alles vooruit geweten had, zou ik je nooit in huis genomen hebben, toen je moeder het me vroeg."

David knikte stom. Hij kon het allemaal niet zo gauw verwerken. Het was allemaal zo onverwachts gegaan. Vanmorgen had moeder hem bij zich geroepen en hem gezegd dat hij niet naar school hoefde. Hij moest zijn kleren en speelgoed bij elkaar zoeken omdat hij straks weg zou gaan. Voorgoed. Moeder had hem toen verteld, dat zij zijn echte moeder niet was. Maar omdat zijn echte moeder niet getrouwd was, toen hij geboren werd, was hij een week na zijn geboorte bij haar en vader in huis gekomen. Ze hadden hem willen adopteren, omdat ze zelf geen kinderen hadden. Maar toen was vader gestorven en moeder had er geen werk meer van gemaakt. David kende vader alleen van de foto's die moeder van hem in de kamer had staan. Maar toch had David niet beter geweten of hij had een vader gehad, net zo als alle andere kinderen. Nu wist hij dat hij nooit een vader gehad had. En oom Harold, die nu met moeder wilde trouwen, wilde hem er niet bij nemen. Hij was te veel. En daarom moest hij nu weg naar een moeder, die David nooit gezien had en die hem ook in geen jaren had gezien.

David had alle grond onder zich voelen wegzakken, toen moeder hem dit alles zo plompverloren verteld had. Een groot gevoel van verlorenheid en bangheid had zich van hem meester gemaakt. David had geen gelukkige jeugd gehad. Zijn moeder was veel weg, omdat ze in een restaurant werkte. David had geleerd zich alléén te vermaken en haar vaak onredelijke straffen en haar kribbige buien, had hij aanvaard als een onvermijdelijk iets. Maar ondanks dit alles had hij zich veilig en verzorgd geweten. Hij had een "thuis" gehad, zoals iedereen.

Nu had hij geen thuis meer, geen moeder en zelfs geen overleden vader.

David slikte met moeite de tranen weg, die achter zijn ogen brandden. Hij voelde zich ziek en verlaten. En bang. Bang, voor wat er nu met hem gebeuren zou....

De regen kletterde onafgebroken tegen de ruiten. De stad kwam in zicht. Bomen en huizen schoven voorbij in de mistige regen. Stoplichten flitsten aan en uit. En toen plotseling stond de auto stil voor een groot, vierkant apartmentsblok.

"We zijn er," zei zijn moeder. "Jij blijft in de auto zitten, totdat ik terug ben. Ik ga eerst met je moeder praten en dan haal ik je later wel op. Ik hoop alleen, dat haar man niet thuis is, want die zal wel tegenwerpingen maken om een wildvreemd kind in huis te nemen. Zonder hem ben ik gauwer klaar," besloot ze met wat ongerustheid in haar stem. Toen verdween ze achter één der verveloze deuren.

Alleen in de auto achtergebleven, snikte David stilletjes al zijn verdriet en bangheid uit.

Hoelang zijn moeder weggeweest was, wist David niet. Maar toen ze terug kwam, stond haar gezicht opgelucht. "'t Is in orde, David, je kunt daar blijven. Het ging niet vanzelf, want George maakte nogal bezwaren. Net zoals ik dacht. Maar ze moesten wel en ze zullen het met je proberen. En wee je gebeente, David, als je niet goed oppast! Onthoud goed: Ik ben in geen enkel opzicht aansprakelijk voor jou. Ik hoef je dus nooit terug te nemen."

Toen nam ze David bij de arm en duwde hem vóór zich uit, de half donkere trap op.

David was nu een paar weken bij zijn nieuwe ouders in huis. En het ging niet goed met hem. David voelde dat zijn nieuwe moeder lief en geduldig probeerde te zijn en hem overal in wilde helpen. Maar tegelijkertijd voelde David ook haar nervositeit en onzekerheid. Toch ging David van haar houden en was het niet zo moeilijk voor hem om haar "Mam" te noemen, zoals zijn 6-jarig stiefzusje Dianne deed. Met Oom George was dat anders. Vanaf het begin weigerde David hem "Daddy" te noemen, ofschoon Oom George er genoeg op aangedrongen had. Oom George was goed voor David, stelde belang in zijn schoolwerk, nam hem mee uit in de auto en liet hem meehelpen de auto wassen. Maar toch voelde David heel goed, dat Oom George dit alléén deed, omdat hij medelijden met hem had. Oom George was heel anders tegen Dianne. Met haar kon hij uren spelen en stoeien, wat meestal eindigde in een liefkozing. Dianne was "zijn kleine meid" en elke keer als David hem dit hoorde zeggen voelde hij een steek van afgunst in zijn hart. Hij begon een hekel aan Dianne te krijgen, wat hij toonde in getreiter en gesar. Dit lokte standjes van Oom George uit en vermaningen van Mam. Soms ook probeerde Mam of Oom George met hem te praten, en waren ze extra lief voor hem. Maar het had een averechtse uitwerking. David verweerde zich tegen hun vriendelijkheid. Hij reageerde agressief op hun tegemoetkomingen. De stemming in huis werd er niet beter op. Oom George ging zich minder met hem bemoeien en Mam werd verdrietig. Meermalen hoorde David hoe zijn ouders over hem aan het ruziën waren.

Soms lag David 's avonds in zijn bed te luisteren of Mam gauw naar boven zou komen om hem toe te dekken. Hij hunkerde naar haar nachtzoen. Maar als zij kwam, hield hij zich slapend. Later huilde hij zich dan in slaap.

Meer onbewust dan bewust bouwde David een hoge muur op tussen zijn nieuwe ouders en zichzelf. Enerzijds was hij jaloers op de liefde, die zijn ouders, vooral Oom George Dianne toedroegen en anderzijds verzette David zich intens tegen de liefde, die zij hem wilden geven.

David wilde geen liefde, omdat hij bang was, deze toch weer te moeten verliezen. Want diep in zijn hart was David bang dat er een dag zou komen, waarop zijn moeder hem zou vertellen, dat hij nu niet langer blijven kon en ergens anders heen moest. Wie garandeerde David dat hij hier altijd zou mogen blijven? David wilde niet van deze ouders houden, want als hij dan op zekere dag weg moest, dan zou het minder erg zijn. David zette zich vast schrap voor de slag, die naar hij wist, zeker zou komen.

Maar zijn hart hunkerde naar de liefde van zijn ouders, van wie hij tégen zijn zin, zoveel ging houden.

En toen op een avond wist David dat zijn angst niet ongegrond was geweest. Hij was even uit zijn bed gegaan, omdat hij naar de badkamer moest. De deur van de kamer beneden stond open. Zijn moeder was aan het telefoneren. David wilde doorlopen, toen hij plotseling zijn naam hoorde noemen. Hij bleef als aan de grond genageld staan luisteren. "...ja, daar moet David maar zo gauw mogelijk naar toe," hoorde David zijn moeder zeggen. "Zo kan het toch ook niet langer. George zal er gelijk werk van maken en dan kan hij misschien van de week er nog heen."

David voelde hoe al de kleur uit zijn gezicht wegtrok. Daar had je het! Hij moest weg. Mam had het zelf gezegd! Op trillende benen liep David terug naar zijn slaapkamer. Hij bedacht zich geen ogenblik. Zonder aarzelen kleedde David zich zachtjes aan en sloop toen op zijn tenen de trap af. Gelukkig was de kamerdeur weer dicht. Even later stond David op straat. Zijn besluit stond vast. Hij wilde niet weer naar andere mensen toe, niet weer opnieuw naar vreemde vaders en moeders om onverwachts bij hen in huis geduwd te worden.

David wilde terug naar zijn eerste moeder. Die kende hij het beste. Bij haar had hij acht jaar gewoond. En misschien wilde ze hem toch wel terug nemen....

En zo liep David de stad uit in de richting van de hoofdweg, terwijl de tranen hem ongemerkt over zijn wangen gleden.

Het was een eind over tweeën toen David tenslotte, koud en ellendig door een politieauto opgepikt werd en naar het politiebureau gebracht. De dienstdoende agenten hadden medelijden met het kleine, verdrietige kind en sloofden zich uit om hem warme melk en sandwiches te brengen. Bij brokjes en beetjes vertelde David zijn narigheid, zo nu en dan krampachtig naschokkend van de doorgestane emoties.

Kort erop kwamen zijn ouders het politiebureau binnen, zij hadden een paar uur eerder David als "vermist" opgegeven en waren erg ongerust.

"David, waarom ben je toch weggelopen?" vroeg Mam, terwijl ze het schokkende kind dicht tegen zich aan hield.

"Omdat U en oom George me weg wilden sturen," vertelde David haperend. "Dat zei U toch voor de telefoon. En ik wil niet meer naar andere mensen toe"....

"Och, kind, natuurlijk hoef je niet weg. Hoe kom je er toch bij? Ik vertelde alleen aan tante Betty door de telefoon, dat wij je naar de clubavonden van de Y.M.C.A. wilden sturen. Omdat je dan misschien wat vriendjes zou krijgen en vlugger kon wennen bij ons," legde Mam hem geduldig uit.

"Hoef ik dan echt niet weg?", herhaalde David ongelovig. "Mag ik dan altijd echt blijven?"

Toen in een flits begrepen Mam en Oom George de oorzaak van alle moeilijkheden en van David's agressief gedrag.

Toen stapte Oom George naar David toe. Hij legde zijn beide handen op de smalle jongensschouders en zei ernstig: "Mijn zoon, je blijft bij ons. Altijd. Wij willen je veel te graag houden. Ik heb altijd graag een grote zoon willen hebben en nu ik er een heb, wil ik hem nooit meer missen."

Een gelukkige glimlach gleed over Davids gezicht. "Mijn zoon," had Oom George gezegd! Net zoals hij Dianne "zijn kleine meid" noemde!

"Blijf je nu bij Mam, Dianne en mij?", vroeg Oom George.

David keek omhoog naar zijn gezicht, dat in spanning op antwoord wachtte.

"Ja, vader," zei David zacht en toen legde hij vol vertrouwen zijn handen in die van zijn ouders om met hen naar huis te gaan.

I. P.

WOMEN'S FUND FOR CHRISTIAN HIGHER EDUCATION

In het district Hamilton is de busjes-actie ten behoeve van Christian High Schools in volle gang. Vele busjes werden deze zomer geplaatst. Achttien plaatselijke comité's werden opgericht, die de zorg voor de busjes op zich hebben genomen. De eerste lichting, de najaarslichting, is nu achter de rug. De opbrengst was buitengewoon verblijdend, want op 1 November j.l. luidde het bedrag dat de penningmeesteresse Mrs. Koornneef ontvangen had: $ 1132.28. Wij danken allen hartelijk die meegeofferd en meegewerkt hebben om tot dit resultaat te komen. Bovenal danken wij onze Hemelse Vader, dat Hij de bereidheid in de harten geschonken heeft om te bouwen aan Zijn Koninkrijk.

Met hartelijke groeten,
C. Derksen—Casius,
Secretaresse.

AFSCHEID VAN MRS. WITT

Bij een afscheid zien wij meestal even achterom. We zien dan de weg af, die achter ons ligt en vele gedachten komen in ons op. Zó was het toen, en daar, op dat moment hebben wij dit of dat gezegd. Zó ging het, toen we in Holland de loopplank opgingen en tegen de railing van het schip leunden, of op de trap van het vliegtuig nog eenmaal achterom zagen. We gingen weg en lieten iets achter.

We wisten weinig van Canada af en wat we er van gehoord hadden was meestal nog niet eens waarheidsgetrouw. Als Christenen mogen we geloven dat God het was die ons hier bracht. Gods Geest leidde ons en Zijn Vaderhand sterkte en bewaarde ons en we wisten ons geborgen in Christus en konden in Zijn kracht het vele werk aan

Bij het begin van dit stukje sprak ik over een afscheid. Nu wil ik nog enkele woorden schrijven, ook ter gelegenheid van een afscheid. Het afscheid van Mrs. Witt n.l. van Women's Corner. Wie Women's Corner, ons eigen hoekje, kent, weet ook wie Mrs. Witt is.

In Mrs. Witt verliezen we meer dan we nu nog beseffen. Veel deed Mrs. Witt. Schijnbaar onvermoeid was ze bezig, op bijna alles wist ze een antwoord en voor de meeste dingen een oplossing. Nu is Mrs. Witt tot andere arbeid geroepen en moest zij dit werk neerleggen. Naar Gods bestel moest zij nu in een ander deel van Zijn wijngaard beginnen. Waarom? Dat is God bekend. Wij willen nu als district, als league en als verenigingen Mrs. Witt danken voor al het werk dat zij, ook als presidente van ons district, voor ons gedaan heeft. We willen haar danken met dit simpele schrijven. Sterke de Almachtige Vader van onze Here Jezus Christus haar bij al de arbeid die zij nog heeft te verrichten.

Laten onze gebeden voor en met elkaar zijn, opdat God Zijd zegen mag schenken, ook over ons eenvoudig verenigingswerk.

Een lid van de Ottawa League.

BONDSDAG DISTRICT S.E. ONTARIO

Vandaag gaan we in gedachten, met de secretaresse van het S.E. district (Mrs. Koenen van Hamilton) even naar Brantford (Ont.). Daar werd op 1 Oct. de derde toogdag gehouden. De presidente van het district is Mrs. H. Numan van Niagara-Falls.

We lazen met elkaar Matth. 5 : 1—16 en de presidente sprak toen een openingswoord en heette allen welkom, in het bijzonder natuurlijk de spreker van die middag, Ds. Derksen van Guelph (Ont.).

De "roll call" is altijd een aardig evenement in deze vergaderingen. Als je goed oplet leer je verscheidene dames kennen, je weet dan waar ze wonen en je herkent sommigen van een vorig jaar. Het bleek dat 21 verenigingen vertegenwoordigd waren met totaal 223 leden. Er waren ook verschillende dames als gast aanwezig.

Hierna kreeg ds. Derksen het woord. Hij sprak voor ons over: "Het gezinsleven". We leerden van hem opnieuw hoe belangrijk de taak van een vrouw en moeder is in het gezinsleven, en dat hier veel gebed voor nodig is. Er was een mooie bespreking.

Mrs. Zwart, een bekend figuur uit het Nederlandse verenigingsleven, werd aan de vergadering voorgesteld en sprak enkele woorden tot de vergadering. League Brantford zorgde voor zang en declamatie. Na het zingen van het bondslied werd de middagvergadering gesloten.

Na een gezellige maaltijd begonnen we om 7 uur weer. Mrs. Colenbrander had nu de leiding. Het koortje van Simcoe zong: He hideth my soul, en het Bondslied. Met elkaar zongen we nog verschillende nummers uit de Psalter Hymnal. Er was weer een roll call en nu bleek dat er nog een 70-tal leden bijgekomen waren. Enkele leden van de twee naburige districten waren als gast aanwezig. Spreker van deze avond was dr. G. J. Spykman van Blenheim. Hij sprak in de Engelse taal over: "Church Life". Spreker wees ons op de plicht die wij als leden van Christus hebben. Laten wij altijd standvastig zijn en strikt, dan zal ook ons werk niet ijdel zijn. Er volgde een goede bespreking. De vrouwenvereniging van Jarvis liet ons zien het stuk: Vrouwengeloofsleven. Tot slot zongen we Hymn no. 194 : 1, 3 en 4, waarna dr. Spykman het dankgebed uitsprak.

Staande zongen we nu nog twee coupletten van ons volkslied: "God save the Queen".

De vereniging van Brantford verdient een complimentje. De verzorging was prima en fijn geregeld. Hartelijk dank.

Mrs. H. Koenen, Secretaresse,
South-East Ontario.

NIEWS UIT B.C.

Nu we het toch weer over de societies hebben, kunnen we ook nog wel wat nieuws doorgeven uit Victoria, B.C. Er is nu een league gevormd van alle Women's Societies in S.W. B.C.

De oprichtingsvergadering werd gehouden in Haney en daar waren 150 dames aanwezig. Duncan en Victoria vonden de stap nog niet verantwoord, ze willen nog liever een jaartje wachten. Op het eiland hopen ze tot een district te komen, n.l. Duncan, Port Alberni en Victoria. Voor de dames rond Victoria nog even dit: om de 14 dagen wordt er vergaderd in de basement van de kerk. Hartelijk welkom en.... de kachel brandt er!

EEN BRIEF UIT HOLLAND

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Als ik uit het raam kijk zie ik links en rechts groepen kinderen die met hoela-hoepels doende zijn. Eigenlijk vormen ze wel een versiering en verlevendiging van ons straatbeeld, die bontgekleurde draaiende hoepels. Het is een rage die over het hele land schijnt te heersen. Voor de electriciteitswinkel, die het materiaal voor de hoepels levert (plastic-buis) stonden op woensdagmiddag de kinderen in een keurige 'queue' van vier of vijf meter lang; ik vroeg me af of die electricien werkelijk zulke grote aantallen kinderen aan het felbegeerde plastic kon helpen. Eveneens heb ik me afgevraagd waar die hoepel-bevlieging vandaan komt en hetzelfde hebben anderen gedaan. U weet het: er staat dan in Holland altijd wel iemand klaar om te beweren: uit Amerika. Maar dat schijnt in dit geval toch niet waar te wezen. Uit Australië, vertellen ons de kranten.

Oorspronkelijk werd de propaganda voor de hoela-hoepel ondersteund door de suggestie, dat volwassenen door een uurtje per dag een hoelahoepel in beweging te houden in gewicht konden afnemen, maar daar gelooft niemand meer aan. U kan er slànk van worden, hoorde ik een jongetje betogen toen zijn moeder de aankoop van een hoepel tot Sinterklaas wilde uitstellen, maar het klonk weinig overtuigend. Dat kan dan nà Sinterklaas ook nog wel, antwoordde zijn mama.

Al zijn die hoepels dan wel plezierig om naar te kijken, ze geven ook te denken. Vrijwel alle kinderen schijnen er een te hebben en ze kosten toch altijd nog tegen de twee gulden. De Nederlandse ouders zijn dus in grote meerderheid in staat en bereid hun kinderen een maand voor Sinterklaas de contanten te verstrekken voor de aankoop van een plastic hoepel, waar over twee of drie weken geen enkel kind meer naar omkijkt. Dat was in onze tijd anders, zegt de oudere generatie.

JOKE HOEPELT

Joke Haanschoten, aan het einde van de maand Januari van dit jaar in het wereldnieuws tengevolge van de radioactieve besmetting, werd vorige week zes jaar. De drukte van die bange dagen is ze al weer vergeten: Nu wijdt ze zich volop aan haar hoela hoepel. Op de achtergrond van links naar rechts: Haar broer Wim en haar zusjes Sieneke en Eefke.

Inderdaad. Ook in de hoelahoepels kunnen we een teken zien van onze welvaart. Maar tevens een blijk, dat de befaamde oudhollandse soberheid en spaarzaamheid niet meer in ere zijn. Ze leggen het af tegen de eerste de beste wonderlijke bevlieging uit Australië.

In deze stemming hebben we dankdag gehouden. Nederland is nauwelijks meer een agrarisch land; ook in de viering van de dankdag komt dat uit. Alleen in sommige dorpen ligt voor de dankdag midden in de week het werk stil en gaat de bevolking naar de kerk om God te danken voor de oogst. In de steden is de dankstond voor het gewas al sinds lang naar de zondagkerkdienst verplaatst. Zowel in de steden als in de dorpen was er dit jaar haast nog meer reden dan anders om God voor zijn zegen te danken. Hij gaf ons land een rijke oogst en bestendigde de welvaart.

In tegenstelling met vorig jaar is er deze herfst een overvloed van uitstekend fruit en ook van groente. Mede daardoor zijn de kosten van levensonderhoud iets afgenomen. En met onze betalingsbalans, waarover we een paar jaar geleden zulke alarmerende berichten hoorden, schijnt het weer in orde gekomen te zijn. Een opmerkelijk verschijnsel in het financiële beeld van Europa is de aanhoudende sterke betalingsbalanspositie van Nederland, zo schreef de (Engelse) Financial Times. Volgens dit blad geniet de Nederlandse gulden thans reeds vele maanden lang de onderscheiding de hardste valuta van Europa te zijn. Dit zal hoofdzakelijk toegeschreven moeten worden aan het welslagen van de wijzigingen, die minister Zijlstra in het voorjaar en de zomer van 1957 in zijn politiek heeft gebracht teneinde de inflatoire druk tegen te gaan.

De belangrijkste politieke gebeurtenissen van deze weken worden aangeduid met de woorden '37' en 'voetbalpool'.

De '37' zijn de verstekelingen, die vanuit Indonesië op clandestiene wijze Nederland hadden bereikt en na enkele maanden in een kamp te hebben vertoefd door de justitie aan boord van de 'Johan van Oldenbarnevelt' werden gebracht om naar Indonesië te worden teruggezonden. Hiertegen is in heel het land een storm van protest opgegaan. Politici en openbare mening beriepen zich op het recht van asiel, dat Nederland de eeuwen door aan verjaagden en verdrevenen heeft verleend, aan Hugenoten en Hongaren, aan de laatste Duitse keizer, maar ook aan door Hitler vervolgde Duitse Joden, om slechts enkele voorbeelden te noemen. Waarom dan niet aan deze Indonesiërs?

De ministers van Justitie antwoordde met een betoog, waartegen juridisch weinig in te bregen was, maar dat niemand bevredigde. Het comité, dat de belangen van de '37' behartigde, heeft daarop de zaak aan de (Haagse) rechtbank voorgelegd. Deze gaf het advies de verstekelingen in de gelegenheid te stellen naar Nieuw Guinea te gaan. Reeds eerder was deze oplossing geopperd, maar toen door de regering afgewezen. Nu ze van de rechter kwam werd ze aanvaard. De 37 gaan dus in Nieuw Guinea aan land. En Nederland heeft de voldoening, dat er nog rechters zijn in Den Haag! In een rechtsstaat als de onze blijken er nog middelen aanwezig om zelfs tegen de minister van Justitie in recht te doen. Nederland en de andere democratisch geregeerde landen mogen dankbaar zijn voor het grote goed van een onafhankelijke rechtspraak.

SULTAN HAMID II IN NEDERLAND

Deze foto werd genomen bij de aankomst op Schiphol van Sjarib Hamid Alkadri, ex-sultan van Pontianak. Hij is 8½ jaar door de Indonesische regering gevangen gehouden.

Eveneens bij de behandeling van de begroting van justitie hebben we het debat over de voetbalpool gehad. De voetbalpool is een soort reglementering van de gokzucht, die zich ook in ons land hoe langer hoe meer van de voetbalsport meester maakt. De antirevolutionaire fractie heeft zich daartegen verklaard. Toelating en reglementering van de voetbalpool noemde de antirevolutionaire woordvoerder een wettigen van iets dat het moreel van ons volk aantast.

Tenslotte nog wat **Kort Nieuws.**

Het bekende ooglijdersgasthuis te Utrecht, de schepping van de beroemde Nederlandse oogheelkundige Professor Donders, vierde zijn honderdjarig bestaan en verwierf bij die gelegenheid het recht om de naam 'Koninklijk ooglijdersgasthuis' te voeren. In een herdenkingsbijeenkomst, die o.a. door Koningin Juliana werd bijgewoond, werd medegedeeld dat Nederland het laagste blindencijfer ter wereld heeft (54 per 100.000 inwoners, Engeland en Amerika 200 per 100.000 inwoners).

Sultan Hamid II van Pontianak, die door de Indonesische regering 8½ jaar in gevangenschap werd gehouden, is na zijn vrijlating bij zijn vrouw en kinderen in Den Haag aangekomen. Waarschijnlijk zal hij zich op Borneo vestigen, waar de bevolking hem met grote hartelijkheid ontving.

Van verschillende kanten rijzen protesten op tegen plannen om op het eiland Terschelling een enorm hotel en een groot kindertehuis te vestigen, hoofdzakelijk voor bezoekers uit Duitsland. Het natuurschoon, dat Nederland op dit eiland nog bezit, moet worden beschermd.

Het Nederlandse telefoonnet, dat nu helemaal automatisch is, kreeg vorige week zijn 900.000ste aansluiting in het huis van de familie A. C. Post aan de Bergse Linker Rottekade te Rotterdam. Het eerste gesprek mocht de familie Post gratis voeren met de 14-jarige zoon Jan in het Sanatorium "Zonnegloren" in Soest.

PRINSES MARIJKE START STEUN-ACTIE

De leden van het Nederlandse padvindersgilde trachten het geld, dat nodig is voor het werk ten bate van lichamelijk gehandicapte leden, zelf te verdienen.

Deze foto laat zien hoe H.K.H. Prinses Marijke de actie begon door in Baarn onder haar klassegenootjes werkbladen voor de Blauwe-Vogel-Steun-Actie te verkopen.

NETHERLANDS BOOK EXHIBITION in Ottawa

The Netherlands Ambassador, His Excellency D. J. von Balluseck, opened Tuesday November 18th an exhibition of scientific books from The Netherlands, to be held in the Ottawa Public Library until Saturday December 6th.

This exhibition consisting of over 300 volumes, most of them in English, presents a cross section of the output of some fifteen Netherlands publishing houses in the various branches of the sciences and the humanities.

The collection has been booked for display in a number of cities throughout Canada through the kind offices and under the sponsorship of the Canadian Library Association.

BOEKBESPREKING

H. J. Hegger: Mijn weg naar het licht. (Derde druk). Uitgave T. Wever, Franeker.

Dit boek heeft in Nederland grote opgang gemaakt. Het is een levensbeschrijving van een Gereformeerd predikant, die voorheen R.K. priester is geweest, de pater Redemptorist H. J. Hegger. Hij vertelt ons op eenvoudige wijze hoe God zijn weg geleid heeft uit de duisternis van Rome naar het licht der Reformatie. Het is een onopgesmukt verhaal zonder litteraire pretenties. Hij laat ons zijn jeugd zien met zijn bijzondere spanningen, zijn roepingsgevoel om priester te worden. Hij verhaalt ons van de strenge tucht in het seminarie, waar hij gaat studeren en van de strijd, die hij voert om het ideaal van volkomen heiligheid in de weg der ascese te bereiken. Hij is een toegewijd zoon van de roomse moederkerk geworden. Maar steeds duidelijker begint zich het grote conflict in zijn leven af te tekenen. Hij mist de troost en de zekerheid van Gods souvereine genade en valt in steeds toenemende angst en twijfel. Hij tekent ons de practijk van het Roomse leven en de armoede ervan. In Brazilië, waar hij fungeert als lector in de filosofie aan het groot-seminarie te Tiete, vindt zijn breuk met de Roomse kerk plaats. Hij komt tot de zekerheid van het geloof en weet, dat hij in Gods weg is, als hij wegvlucht uit het klooster, uit het diensthuis van Rome.

Heel dit boek is een machtige geloofsbelijdenis van een gewezen priester, die door Christus in de vrijheid is gezet. Ontroerend is de liefde, waarmee hij hen, die nog in de boeien van Rome gevangen zitten, oproept, om ook de weg naar het licht te gaan.

Als wij soms wat al te gewend raken aan de schatten der Reformatie, is het goed, die boek eens goed te lezen. Dan kunnen we weer des te beter danken voor wat Christus gedaan heeft in de bevrijding Zijn duurgekochte Kerk.

Dit boek hoort in onze kringen thuis. De beste dienst, die u uw Roomse mede-immigranten kunt bewijzen, is hen dit boek ter lezing te geven.

A. De Jager

De hordenloop van J. Kobald *)

Een eigenaardige titel past heel goed bij dit bijzondere boek. Meneer Kobald, de hoofdpersoon van dit boek, is namelijk een heel doodgewoon mannetje. En een boek, dat een heel doodgewoon mannetje als hoofdpersoon heeft, moet wel haast iets bijzonders zijn. Meestal zijn de hoofdpersonen van boeken bijzonder goed of bijzonder slecht, erg lief of erg krachtig. Op de een of andere manier blinken ze uit en worden ze ons ten voorbeeld gesteld, ter navolging of om af te schrikken. Maar aan "mijnheer Kobald" is niets afschrikwekkends te vinden en bij het lezen van zijn verhaal komt bij ons ook niet de neiging op, om hem in alles na te volgen.

Het begint als met zijn naam, die hijzelf verfoeit. En bij zijn aanspreektitel "mijnheer Kobald", waarmee de schrijver door het veelvuldig gebruik ervan juist bereikt, dat wij helemaal in de sfeer komen van de eenvoudige burgerstand in Nederland, waar men elkaar hardnekkig met "mijnheer" en "mevrouw" aanspreekt.

Mijnheer Kobald is reiziger in vis. Mijnheer Kobald is een tamelijk slechte reiziger in beroerd slechte vis, zegt het boek. Ja, het is wat met die mijnheer Kobald, want hij mocht niet langer op kantoor zitten vanwege een zwakke gezondheid en nu is hij dus noodgedwongen in de "buitendienst" waaraan hij een gruwelijke hekel heeft. Hij kan niet verkopen. Hij kan niet met allerlei gladde en onbenullige praatjes de dorpswinkeliers in zijn rayon om zijn vinger winden, zoals b.v. zijn collega, mijnheer Tjobbema dat kan. Hij kan ook niet op tegen Tjobbema's vaderlijke jovialiteit en hij weet niet, hoe hij zich verdedigen moet, als Tjobbema keer op keer zijn eigen rayon verlaat om klanten van Kobald te bewerken.

Pas als hij met mijnheer Tjobbema in diens Volkswagentje uit de bocht en in een sloot gevlogen is, ziet Kobald kans om alle vernis voor een ogenblik te doorbreken en dan zien we ineens de man Kobald, een vent, die weet wat hij wil en die het durft zeggen ook: "Ik wil terug naar 't kantoor. Ik wil doen waar ik voor geboren ben. Dan behoef ik niet meer allerlei onbeschofte mensen achterna te draven en leep tegen hen te doen . . ."

En als het zover komt met zijn ongetrouwde schoonzuster, dat zij zichzelf van kant wil maken, dan is mijnheer Kobald ook een kerel, omdat God hem gebruiken wil. Zelfs met een verwilderde "teenager", die alle stuur in het leven verloren schijnt te hebben, weet mijnheer Kobald wat aan te vangen, al is hijzelf daar ook het meest verwonderd over. Geen wonder, hij wist zelf niet hoe God ook hier de leiding nam. Maar hij ziet geen kans, om vergaderingen toe te spreken zoals mijnheer Tjobbema:

Mijnheer de voorzitter, geacht bestuur, aanwezigen, met veel genoegen . . . We moeten positie kiezen in de verwarrende stromingen van deze tijd. En als we dat gedaan hebben, moeten we er ons ook voor in weten te zetten . . ." Hij borrelt van cliche's, maar hij borrelt lekker, en mijnheer Kobald denkt vreedzaam: wat doet het er eigenlijk toe hoe je 't zegt, als je 't maar zegt, en hij staat harder pal dan ik, dat is zo.

"Ook op de laatste vergadering, zegt Tjobbema, is er op al deze dingen nog eens nadrukkelijk geweest." Hij zet zijn bril weer op.

"O ja? Wie was de spreker?" vraagt mijnheer Kobald arglistig en voelt zich bijna gemeen als mijnheer Tjobbema bescheiden zijn horloge bijstelt en zegt: "Ik."

Meer willen we uit dit kostelijke boek niet vertellen. Het is vol van frisse humor, waaraan we zoveel gebrek hebben. Er wordt heerlijk de draak gestoken met menselijke belangrijkheidjes, maar ondertussen krijgen we een lesje in de dingen, die werkelijk belangrijk zijn in het leven.

In het begin valt dit boek misschien even tegen, maar het loont de moeite om door te zetten. Een aanbeveling ten volle waard, ook vanwege de mooie uitgave.

Ad. O.

*) DE HORDENLOOP VAN J. KOBALD
Door B. Nijenhuis.
Uitgave J. H. Kok, Kampen.

AAN ONZE ABONNEES!

Tot op heden hebben wij aan diegenen, welke hun abonnementsgeld voor de nieuwe jaargang aan ons betaalden het premieboekje gezonden "Het gebeurde in Canada."

Thans is de voorraad hiervan zo goed als uitgeput. Er is echter weer een nieuw boekje in bewerking, dat straks gratis verstrekt wordt aan hen die ons het abonnementsgeld TIJDIG doen toekomen.

Vanaf heden zullen wij de namen noteren van hen, die voor dit premieboekje in aanmerking komen en zodra het gereed is zullen wij het aan de betreffende adressen verzenden. Wilt dus even geduld hebben? De Administratie

EEN FIJN KINDERBOEKJE

W. G. van de Hulst: Better than anything else. (Het Kerstfeest van twee domme kindertjes). Leeftijd 4—8. Prijs 75¢. Uitgave Woudstra's Bookhouse, Edmonton, Alberta.

Opnieuw heeft Woudstra's Bookhouse onze vaders en moeders en niet te vergeten onze Zondagsschoolcommissies een dienst bewezen, door een van de bekende kinderboekjes van Van de Hulst uit te geven in het Engels. Het is de vertaling van het boekje "Het Kerstfeest van twee domme kindertjes."

Wie heeft er nooit van Van de Hulst gehoord? Vrijwel ieder weet, dat een verhaal van deze meesterverteller door de kinderen verslonden wordt, en wanneer een boekje van deze schrijver vertaald wordt, kunnen we alleen maar vrezen, dat de unieke en pakkende stijl van deze kindervriend verloren gaat. Doch dat is hier in het geheel niet het geval. De vertaling is uitstekend; het verhaal heeft niets aan spanning ingeboet, en honderden Engels sprekende kinderen zullen het gretig lezen of horen voorlezen. Het gaat over een rijk meisje en een arm jongetje, die het kindeke Jezus zoeken en samen verdwaald raken in een sneeuwstorm.

Het loopt alles goed af en de kinderen hebben een heerlijk Kerstfeest.

Gezonde lectuur, niet zoetigvroom, Christelijke kinderlectuur van de bovenste plank!

Wat zullen de jongere kinderen blij zijn, als ze dit boekje krijgen met Kerstfeest! Het boekje is keurig uitgegeven in een stevige band. Het ziet er aantrekkelijk uit. Aanbevolen? Natuurlijk!

A. De Jager

DE KERKEN IN NEDERLAND

OP ZOEK NAAR EENHEID

In de kerken van de hervorming in Nederland is veel verdeeldheid te zien, maar gelukkig zijn er ook nog vele leden der kerken, die in dezé toestand niet willen berusten. In vorige nummers van ons blad hebben wij melding gemaakt van verschillende toenaderingspogingen. Hier volgen er nog enkele.

De kerkeraad van de Gereformeerde Kerk van Dokkum besloot zich ernstig te beraden over de vraag in hoeverre en op welke manier toenadering moet worden gezocht tot andere kerkgemeenschappen. Aan de predikanten werd opdracht gegeven, hierover contact op te nemen met hun plaatselijke collega's.

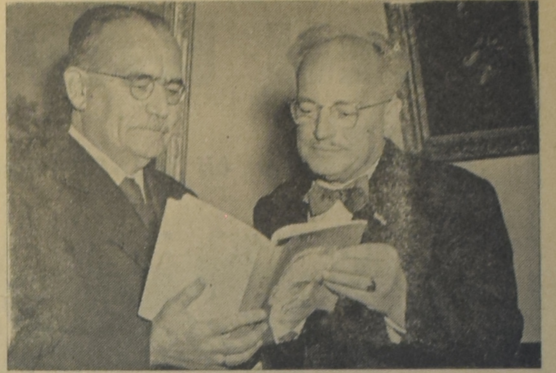
Ds. H. Visser Mzn., die in 1947 met een deel van zijn gemeente de Christelijke Gereformeerde Kerken verliet en in Rotterdam een zelfstandige kerkgemeenschap vormde, heeft namens zijn kerkeraad een brief gezonden aan de kerkeraad van de Christelijke Gereformeerde Kerk te plaatse, waarin erkend wordt, dat de verbreking van het kerkverband onjuist is geweest. Hij verzocht deze mededeling door te willen geven aan de Classis Rotterdam, opdat alles zou kunnen worden gedaan om de scheur te helen. De kerkeraad, die deze brief ontving, stelt zich op het standpunt, dat hij hier allereerst een taak heeft en niet de classis, welke gevoelens door de inmiddels gehouden vergadering van de classis ook gedeeld worden.

GEEN EFFEN BAAN

De weg naar eenheid is echter geen effen baan. Dat bleek o.a. op de synodevergadering van de Gereformeerde Kerken, die nu niet langer zichzelf aanduiden willen met de toevoeging "onderh. art. 31. K.O." maar nu het onderscheid tussen de thans gelijknamige kerkgemeenschappen aangeven door de andere partij aan te duiden als "de zich noemende Gereformeerde Kerken in Nederland". Van deze was op de synode een verzoek om samenspreking op basis van Schrift en Belijdenis binnengekomen, maar de synode meende, niet "geoorloofd te zijn, door 'onderhandelingen' het werk in de vrijmaking teniet te doen".

In Wezep zal een samenspreking gehouden worden tussen de plaatselijke kerkeraden van de "zich noemende" Gereformeerde Kerk en de (zich niet noemende?) Gereformeerde Kerk over de kerkelijke goederen. In 1949 werd een minnelijke schikking getroffen, die echter nimmer is uitgevoerd. De predikant van de "vrijgemaakte" kerk, Ds. L. J. Goris meende, dat het thans zeer twijfelachtig was of men overeenkomstig Gods Woord wel mocht komen tot een schikking over kerkelijke goederen. De kerkeraad heeft daarop betoogd, dat z.i. zulk een schikking een vanzelfsprekende eis was van christelijke liefde.

Leden van de Chr. Gereformeerde Kerk te Zwolle die in Hattum wonen, moeten vaak een afstand van ongeveer 8 km. door weer en wind afleggen om hun kerkdiensten in Zwolle bij te wonen. Hun kerkeraad heeft nu aan de kerkeraad van de Geref. Kerk te Hattum verzocht te mogen beschikken over het vergaderlokaal van de Geref. Kerk te Hattum. De kerkeraad heeft gemeend, dit verzoek te moeten afwijzen omdat hij geen verantwoordelijkheid wil dragen dat er naast de bestaande kerkformaties nog een kerk en avondmaalstafel bij komen. In een gemeentevergadering is het voor en tegen hiervan besproken maar de kerkeraad houdt voet bij stuk.

Min.-Pres. Dr. W. Drees heeft uit handen van de wetenschappelijk uitgever Dr. H. J. Prakke, privaat-docent in de publicistiek aan de Rijksuniversiteit in Groningen het eerste exemplaar ontvangen van zijn boek "Van Mei tot Mei". Het boek bevat de door Dr. Drees geschreven memoires van de bezettingstijd.

ÉÉN KANS uit de duizend ?

NEEN, *bij SLAGER's kan iedereen nu profiteren en geld besparen tijdens hun*

SALE

Op veler verzoek brengen wij ter gelegenheid van de opening van onze nieuwe zaak, onze bekende

3 Rooms - Outfit

voor een zeer speciale prijs

3 piece	Bedroom Suite	2 piece	Davenport Suite eventueel met leatherette
1	Springfilled Mattress	1	Coffee Table
1	Heavy Spring	2	End of Step Tables
2	Airfoam Pillows	1	Floorlamp
2	Boudoir Lamps	1	Smoker (ashtray)
5 piece	Chrome Kitchenset		
52 piece	Dinner Set		

Totaal 73 pieces, dus 3 kamers compleet ingericht voor

De verschillende artikelen zijn in diverse kleuren leverbaar

Nog nooit hebben wij de

3 ROOMS OUTFIT

voor deze prijs aangeboden, doch wij zijn van mening, dat wij onze klanten in de gelegenheid moeten stellen om mee te profiteren van onze

Grand Opening Sale

$ 399.-

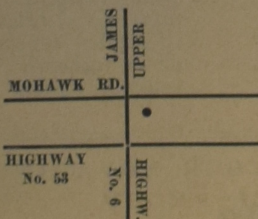
Ook de andere artikelen als:

REFRIGERATORS - STOVES - WASMACHINES - T.V. SETS - RADIO'S - enz. enz. zijn tijdens deze SALE zeer scherp geprijsd.

Wacht niet langer dan nodig is en koop als de prijzen op het laagst zijn!

SLAGER'S

Furniture & Appliances Ltd.

851 UPPER JAMES STREET HIGHWAY No. 6 HAMILTON, ONT.

(Next to Canadian Tire Corp.) Phone FU 3-3386 - FU 3-3387

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Kitchener, Ont. Rev. Dr. R. Kooistra te Red Deer, Alta.

Beroepen te Emo, Ont. Rev. Frank Einfeld te Mc. Bain, Mich. USA.

Beroepen te Burnaby, B.C., Rev. Harold Bode te Purewater-Crookston, Nebr. USA.

Beroepen te Taber-Vauxhall, Alberta, Rev. G. J. Vander Ziel te Saskatoon, Sask.

Beroepen te Randolph (II), Wis. Rev. G. J. Spijkman te Blenheim, Ont.

Aangenomen naar Newmarket, Ont. Rev. D. M. Habermehl te Wormer, Ndl.

Bedankt voor Brooks, Alta, Rev. J. Hanenburg, Home Miss. te Edmonton, Alta.

Bedankt voor Belleville, Ont., Rev. G. J. Spykman te Blenheim, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen te London, Ont. Ds. S. Wijnsma te Broek op Langedijk, Ndl.

With gratitude unto God we are happy to announce the birth of a son:

FRANK MARTEN

Mr. and Mrs. Harmen Snijder.
Nov. 23, 1958.
RR 1, Oshawa, North, Taunton Road W.

Around the World

Israël — Bij the Jerusalem Bible Publishing verscheen een geïllustreerde bijbel met Engelse vertaling. Het boekwerk bevat meer dan 2000 pagina's.

Ver. Staten — Onder grote belangstelling, velen moesten blijven staan, leidde iemand van Christ's Missions op de National Sunday School Convention het onderwerp in: "Hoe Rooms Katholieke vrienden met het Evangelie te bereiken". Christ's missions is een organisatie die bekeerde r.k. priesters en monniken wenst te steunen en die het blad Christian Heritage (vroeger Converted Catholic) uitgeeft.

Nederland — Naar aanleiding van de oproep van de Kerkeraden van de Chr. Geref. en (vrijgemaakt) Gereformeerde Kerk te Eindhoven besloot de kerkeraad van de (vrijgemaakt) Gereformeerde Kerk te Koudum de Christelijke Gereformeerden ter plaatse uit te nodigen tot een contactavond. Op deze avond, die op zeven November j.l. gehouden werd, sprak ds. H. de Vries, consulent van de (vrijgemaakt) Gereformeerde Kerk te Koudum over de eenheid der Kerk.

Zuid West Afrika — Ten gevolge van blikseminslag werden 40 barakken van het ziekenhuis van het Findse Zendingsgenootschap te Onaondyoke in Ovamboland, Zuid West Afrika, door brand verwoest. Naar het persbureau van de Finse Kerken meedeelt zal dit grote moeilijkheden voor het werk der medische zending aldaar met zich meebrengen, daar deze barakken niet voor het einde van de regenperiode herbouwd kunnen worden.

Noorwegen — Vertegenwoordigers van de Mohammedaanse zending in Scandinavië, hebben te Oslo een plaats uitgekozen voor de bouw van een moskee, dit zal de eerste in Scandinavië te bouwen moskee zijn.

Finland — Onder het thema: "De Kerk in de Stad" begon men op 1 November in Helsinki een grootscheepse Evangelisatiecampagne, die twee weken lang duurde en waarbij ieder gezin in de stad bezocht werd. Resultaten van deze actie zijn nog niet bekend.

Finland — De Finse (Lutherse) Kerkvergadering besloot op haar vijfjaarlijkse kerkvergadering om een beslissing over het al of niet openstellen van de ambten voor de vrouw minstens tot 1963 uit te stellen. Evenzo ging het met het voorsel om voor vrouwelijke theologen bijzondere ambten te creëren.

Finland — Het Finse Zendingsgenootschap hoopt in het volgende jaar zijn 100 jarig bestaan te herdenken. Na 100 jaar zending in niet - mohammedaanse gebieden hoopt men nu ook een aanvang te maken met de zending in een mohammedaans land.

Paraguay — Door een aanval van de Morro-indianen werd zendeling Kornelius Izaak van de Mennonieten zending in Paraguay zwaar gewond.

Europese Moeilijkheden

(Vervolg van pag. 1)

De Europese economische gemeenschap werd ook door velen met groot gejuich ontvangen. Ernstige zakenlieden bleven echter enigszins gereserveerd. In de eerste plaats, omdat deze gemeenschap van de zes landen een scheur trok door het groeiende Europa, waar tenslotte reeds zeventien landen een soort organisatie voor hadden gesloten. In de tweede plaats, omdat Engeland met zijn continentale belangen er buiten stond en er wel buiten moest blijven, omdat het zulke grote belangen had met zijn gemenebest buiten Europa. In de derde plaats omdat Frankrijk allerlei reserves maakte. Het kon bijvoorbeeld met zijn landbouw niet mee met de andere landen en bovendien verschilden zijn financiele omstandigheden sterk van die van de andere vijf evenals de sociale en economische wetgeving. Vandaar dat het maar node mee deed. Voor Nederland met zijn grote belangen buiten Europa klemde nog het bezwaar dat vergemakkeling van het verkeer binnen de grenzen van de zes landen meteen betekende bemoeilijking van het handelsverkeer met de landen daarbuiten. Met 1 Januari a.s. zouden de eerste maatregelen beginnen te werken.

Daarom begon men onder leiding van Engeland vanouds het land van de vrijhandel met onderhandelingen over een vrijhandelszone. De besprekingen gingen maar heel en heel moeilijk. Bij de zeventien landen die niet tegerlijkertijd tot de zes landen van de Europese economische gemeenschap behoorden, o.a. bij Zweden groeiden de bezwaren tegen de voorkeursrechten binnen de zes. Vooral als men nu nog aan de buitengrenzen een hoge douanemuur ging bouwen, waardoor de landen buiten de zes in hun economisch verkeer werden belemmerd.

Daarbij verzette Frankrijk onder zijn regering De Gaulle zich krachtig tegen de vrijhandelszone, omdat het zijn wankele economie alleen maar in het leven kon houden met sterke protectionistische maatregelen. Het verklaarde tenslotte, dat het niet verder meedeed. Toen begon de wilde verwarring. Zo hadden de voorstanders van de vrijhandelszone het ook niet bedoeld. Van verschillende kanten, o.a. van de zijde van de Benelux, begon men te krammen en te lijmen. Men speurde zelfs een gevaar voor de gehele Noord Atlantische verdragsorganisatie. De buitenlanden deden hoe langer hoe meer dreigende taal horen.

En ondertussen verschenen er ook dreigende berichten over de positie van Berlijn. Het scheen dat Rusland opnieuw aan de gemeenschappelijke bestuursregeling van Berlijn midden in de Oostelijke zone een einde wilde maken en desnoods een koude oorlog, zoals in 1948 wilde riskeren. Men wilde dit thans doen geschieden door de communistische Duitse volksrepubliek er tussen te schuiven. Misschien kwamen deze moeilijkheden juist op tijd, om de volken van het westelijke Europa indachtig te maken, dat er ook nog een vijand op de loer lag, zodat het noodzakelijk was de eenheid te bewaren.

Wie een overtuigend bewijs wil hebben van de groei van Canada behoeft alleen maar naar de rand van de steden te gaan om te zien hoe vrijwel ononderbroken hele nieuwe stadswijken uit de grond verrijzen. Daarin is Hamilton helemaal geen uitzondering.

Maar toch is er in de uitbreiding aan de zuidzijde van Hamilton iets wat sterk de aandacht trekt. Kortgeleden hebben enige onzer landgenoten aan de Upper James Street juist voorbij Mohawk Road een nieuwe zaak in gebruik genomen, die waard is even voor het voetlicht gehaald te worden. Eigenlijk is het geen nieuwe zaak, want de naam "Slager" had bij de Groningers onder ons al een bekende klank, en in Ontario heeft die naam nog meer bekendheid gekregen.

Maar nu heeft de heer Slager, tezamen met de heren De Haas en Kuiper, een enorme stap vooruit gedaan. Ze hebben daar een verkoopruimte van bijna 10.000 vierkante voet in gebruik genomen, die door haar opzet en indeling wel zo mooi is, dat ze welhaast aan niemands aandacht ontsnappen kan. In een zee van licht is er een overvloed van meubelen, electrische apparaten en van al wat tot woninginrichting behoort, uitgestald, zodat men moeilijk een gevoel van trots kan onderdrukken, als men bedenkt, dat dit door Nederlandse immigranten van na 1950 is tot stand gebracht.

De foto toont slechts een deel van de zaak, omdat het niet mogelijk bleek het geheel in één foto te verenigen.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5 ¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Met dank aan de Verbondsgod en grote blijdschap geven we kennis van de geboorte van een zoon

EDWARD JOHN

Mr. & Mrs. John E. Top.
Nov. 15, 1958.
946 Baxter, S.E., Grand Rapids, Mich.

Mr. and Mrs. Henry DeVisser of Willowdale, announce the engagement of ther daughter

LOIS
to
Mr. BERT WEEBER
of Toronto.

November 29, 1958.
30 Granlea Rd.
Willowdale (Ont.).

Verloofd:

ANNIE EUVERMAN
en
ALBERT BOER

November 29, 1958.
127 Abbott St., Brockville, Ont.
Maitland, Ont.

It pleased the Lord to take from us our dear friend and campmember

CECIL LUCHIES

May the Lord graciously sustain and comfort Mr. and Mrs. Luchies and family in the loss of their son.

Ps. 103 : 17 — "Maar de goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over degenen, die Hem vrezen, en Zijn gerechtigheid aan kindskinderen."

Jack Hielema.
Harry Mennega.

Verlangend bij haar Heer en Heiland te zijn is van ons heengegaan onze innig geliefde dochter, zuster en tante

NEELTJE JACOBA EVERDINA VERMEULEN

Nov. 22, 1958.

Arnhem,
Bovenbrugstraat 11:
Mevr. Wed. J. Vermeulen.
Hamilton, Can.:
M. E. M. C. de Haan—Vermeulen.
P. R. de Haan.
Arnhem:
P. R. Vermeulen.
J. H. Vermeulen—Garsen.
Burlington, Can.:
B. D. Vermeulen.
J. I. E. Vermeulen—Frölich.
Arnhem:
C. J. F. Vermeulen.
J. Vermeulen—Jacobs.
Hamilton, Can.:
A. J. Slootweg—Vermeulen.
P. Slootweg.
Neven en Nichten.

---

100 Acres Mixed Farm

De farm is 10 mijl van Hamilton, Ont. 8 kamer huis is goed, beste barn, kippenhok, varkensschuur, machineschuur, 10 koeien. Varkens en kippen. Tractor, ploeg, eg, zaaimachine, wagens, enz. enz.

Vraagprijs is $ 25,000 met $ 6000 down. Kleigrond. Deze farm is niet duur want de eigenaar heeft grotere farm gekocht en wil nu verkopen.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Schrijf of bel LI. 9-3894.

De Vrouwenvereniging "Maria en Martha" te Oshawa betuigt haar diep leedwezen en medeleven met onze zuster Mrs. J. Van Zanten bij het overlijden van haar man

Mr. JOHANNES VAN ZANTEN

Mrs. M. C. Verkuil, Presidente.
Mrs. J. Woudsma, Secretaresse.

KOSTGANGER GEVRAAGD

66 Mavety St., Toronto (Annette-Keele District. Tel. RO 6-3810.

Wanted:

A HOUSEKEEPER

in B.C., 40 to 50 years of age. Canadian, Dutch or Italian. After getting acquainted, possibility of marriage. Letters under no. 1162, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Ons kosthuis en de gezelligheid zijn

VERHUISD

van 42 High Park Ave. naar **32 Glenlake Ave.** Schrijf dus naar Ma Schuurman of phone RO 2-7846.

Te koop: Een middelgrote

BROOD- EN BANKETBAKKERIJ

in middelgrote stad in Ontario. Opkomende plaats. Brieven onder no. 1163, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

EEN HUISHOUDSTER

in B.C. Leeftijd tussen 40 en 50 jaar. Na wederzijds goedvinden huwelijk niet uitgesloten. Brieven onder no. 1161, % Calvinist-Contact,, P.O. Box 312, Hamilton, Ont.

SHOE SHOP FOR SALE

Located in Alberta's first pulptown, only 20 min. away from Jasper National Park. Population ± 4000 and still growing. Many bush camps around there for besides shoe repairs also harness repair and selling harnesses and workboots.

Equipped as follows: Progressive finishing machine, Landis sole stitcher, Harness machine (easy to handle), Singer patching machine, Landis cutter & skiver, skate sharpener, counter, workbench and handtools, cash register, complete stock of materials. Boots and accessories. Cash price $ 4000.—.

Write to Sunwapta Shoe Repair, P.O. Box 373, Hinton, Alberta.

WEDERVERKOPERS

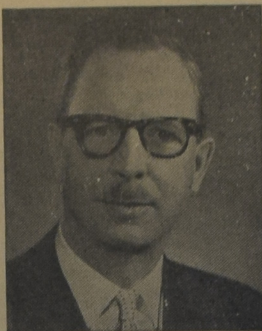
Het beste en goedkoopste adres voor **ROOKVLEES**, aan een stuk of gesneden, voor **BOTERHAMWORST**, aan stuk of gesneden, voor **GEKOOKTE WORST**, aan stuk of gesneden, **PLOCKWORST** en **SNIJWORST, Saucise de Boulogne,** enz. is

HOPMANS MEAT MARKET
5 Emma St. Tel. El 2-0740
Chatham, Ontario

? MOVING ?

DICK VOSKAMP
Ook voor kisten van emigranten
.710 Jane Street — Toronto
Phone CH 4-3047

Een uit een serie mededelingen over Overheidsdiensten in Ontario

HON. J. W. SPOONER

We hebben alleen de bovenlaag van Ontario's verborgen schatten nog maar afgeschept.

Beneden de oppervlakte van Noord Ontario ligt een rijke schat, nu nog verborgen, maar zo groot, dat in vergelijking koning Salomo maar een arme man schijnt. Goud, koper, nikkel, uranium . . $750 millioen van deze en andere mineralen werden alleen vorig jaar reeds gedolven. En toch weten we, dat we alleen nog maar de bovenlaag van Ontario's verborgen schat hebben afgeschept. In het belang van de ontdekking en ontwikkeling van onze grote minerale voorraden houdt het Ontario Department of Mines cursussen in mijnbouw . . stelt het geologische rapporten en kaarten beschikbaar en helpt de individueel en de mijnindustrie op alle mogelijke wijzen. Ontario's verborgen rijkdom behoort ons allen toe.

Breng om volledige inlichtingen te krijgen over wat het Department of Mines doet om van deze schat een goed gebruik te maken een bezoek aan het dichtsbijzijnd kantoor van het department of schrijf aan:

THE ONTARIO DEPARTMENT OF MINES

Hon. J. W. Spooner
MINISTER

Hon. Leslie M. Frost, Q.C., LL.D.
PRIME MINISTER

Wanted Ladies and Gentlemen

to sell our attractive Christmas decorations in Oakville, Clarkson & Toronto. High commission & bonus.

JOHN VAN AST, Port Credit
Phone Cr 8-8390

Young Man wants

BOARDING HOME

Preferable near Yonge Street and University area in Toronto.

Write H. Holkema, 37 A Waverley Rd., General Delivery, Bowmanville, Ont.

For Sale:

A 100 ACRE FARM

near Clinton. 90 acre workable land. All modern conveniences in house and barn. Close to town and Chr. Ref. Church. Easy terms. Phone or write Danny Colquhoun, Real Estate, Clinton. Phone no. HUnter 2-9747.

WHITE ELECTRIC
34 Talbot Street — Telef. 289
AYLMER, Ont.
Radio's, Koelkasten, Fornuizen, Wasmachines, Lampen
Alle reparaties — Inruilen

Vriendelijk verzoek

Wilt U ons tijdig het abonnementsgeld zenden voor:

De Elisabethbode	$ 2.20
De Spiegel	$ 7.00
Moeder	$ 3.50
Arend	$ 4.00
Christianity Today	$ 5.00
The Banner	$ 4.00
De Wachter	$ 3.00

(Gecombineerd abonnement The Banner en De Wachter $ 6.50).

Schrijf direct naar ons nieuwe adres:

CHR. BOOK AND MAGAZINE CENTRE
P.O. Box 501, Hamilton, Ont.

of naar ons privé adres:

ANTON LAMMERS,
36 Longwood Road N.,
Hamilton, Ont.

Gaat U naar Holland?

Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service

J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

"NEKI HOKEY"

Who knows? It may mean "Hello, here we are again" or "Good-Bye"; but the best insurance "Good Buys" you will get from

BILL UBBENS INSURANCE
69 Duggan Ave., Toronto 7
Office ST 8-8874, Home: HU 8-2343.

DUTCH BOOKSTORE

H. VAN PELT
25 Hiawatha St., - ST. THOMAS
Voor het Hollandse boek zijn wij het
VOORDELIGSTE ADRES
Vraagt onze lijsten!

BETROUWBARE USED CARS

Alle merken

ALBERT HARTHOLT
Chevrolet-Oldsmobile
WESTON MOTORS LTD.

Tel. CH 1-5231
14 MAIN ST. N. — WESTON, Ont.

Te koop gevraagd:

AMANDELWRIJFMACHINE

Moet in goede staat zijn. Brieven met prijsopgave en details te richten aan

MARBLELIKE PRODUCTS LIMITED
37 YARMOUTH ST., GUELPH, ONT.
Tel.: TAylor 2-9741

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES:

....
....